

GÖNÜLDEN KALEME HAYALDEN GERÇEĞE

TUZLA İBNI SINA
ORTAOKULU

Bu kitap İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün

“GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ”

Kapsamında Tuzla İbni Sina Ortaokulu öğrencileri tarafından yazılan

Görsel Sanatlar Kulübü öğrencilerince çizilen ve komisyonca uygun bulunan eserler alınarak hazırlanmıştır.

İMTİYAZ SAHİBİ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Okul Müdürü- Cihan Muhammet IŞIK

EDİTÖR, TASARIM VE DİZGİ

Türkçe Öğretmeni- Neşe KÖSTEK

KAPAK

Bilişim Teknolojileri Öğretmeni- Büşra ERGAZİ

KOMİSYON ÜYELERİ

Türkçe Öğretmeni- Arzu ULUTAŞ

Türkçe Öğretmeni- Derya AKYAR

Türkçe Öğretmeni- Sönmez ÇİÇEK YAŞAR

Görsel Sanatlar Öğretmeni- Dilek ÇİMEN

İÇİNDEKİLER

1-Ön Söz.....	6
2-Geleceğime Uzanan Yol.....	7
3-Gelecekteki Ressamın Resmi.....	8
4-Bayrağım.....	9
5-Korkunç Yapboz.....	10
6-Resmin Dili.....	12
7-Kitap Okuma Alışkanlığı.....	13
8-Benim Pencereden Eğitim Sistemimiz	14
9-Afacan Kedim Simba	16
10-Geleceğin Senin Elinde.....	17
11-23 Nisan.....	18
12-Geçilmez Çanakkale.....	19
13-İçimiz Dışımız Aynı Mıdır?.....	20
14-Evren	21
15-Teknoloji Bağımlılığı.....	22
16-Çevre Kirliliği.....	23
17-Karanlık Gecelerim.....	24
18-Eski Bayramlar.....	25
19-Eskişehir Turu	26
20-Unutma.....	27
21-Türkçemizi Koruyalım.....	28
22-Şühedamın İzinde.....	29
23-4 Ekim Hayvanları Koruma Günü	30
24-Bağımsızlık Sembolü İstiklal Marşı	31
25-Akrostişler	32
26-Bahab.....	33
27-Paul'un Yolcuğu.....	38
28-Tuhaf Bir Gün	40

29-Bilge Sincap.....	41
30-Betelgeuse.....	42
31-Sihirli Olmayan Kedi.....	43
32-Hayat.....	45
33-6 Şubat	47
34-Bir Mucize Doğuyor	48
35-Aslan ile Tavşan.....	49
36-Atatürk.....	50
37-Ben ve Arkadaşlarım	51
38-Can Dostum.....	52
39-Canım Ailem.....	53
40-Çevre Kirliliği.....	54
41-Sessiz Dostum.....	55
42-Evdeki Hareket	56
43-Kuşlara Nasıl Bakılır ve Güvenleri Kazanılır?	57
44-Felaket.....	58
45-Hayallerim Var Benim.....	59
46-Orman Canlıları	60
47-Ormanları Neden Korumalıyız?.....	61
48-Süper Gazeteciler	62
49-Sokak Hayvanları.....	63
50-Seyit Onbaşı.....	64
51-Bal Porsuğu ve Serçe.....	65
52-Pendikspor Altyapımız Lig Şampiyonu	66
53-Taşın Arkasındaki Bilmeceler	67
54-Hatay'da Deprem	69
55-Gezegenleri Keşfediyor	70
56-Küresel Isınma	71
57-İnatçı Yavru Leylek.....	72

58-Çanakkale Zaferi.....	73
59-Eros İçin Adalet.....	74
60-Kaybolan Ceylan.....	75
61-Yapay Zeka.....	76
62-Atamın Öncülüğü.....	77
63- Şehirler Arası Yolculuk.....	78
64-Türk Çocukları.....	80
65-Dağ ve Bulut.....	81
66-Kahramanımsın Atam.....	82
67-Kibirli Kedi.....	83
68-Mutluluk.....	84
69-Zaman.....	85
70-Türklerin Direnişi.....	86
71-Müzik.....	87

ÖNSÖZ

Kıymetli Okurlarımız,

İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğünün başlatmış olduğu “Geleceğin Yazarları” projesi kapsamında okulumuz öğrencileri tarafından hazırlanan çok değerli çalışmaların toplandığı bu dijital kitabı sizlere sunmaktan büyük mutluluk duyuyoruz. Kitabımızı okurken büyük keyif alacağınıza inanıyoruz.

İbni Sina Ortaokulu olarak “Gelecek İbni Sina’dan Gelecek” sloganıyla akademik ve sportif alanda olduğu kadar kültürel alanda da öğrencilerimizin gelişimine katkı sunmayı hedefliyoruz. Bu amaçla bu projede “İbni Sina Yazıyor, Yarımına Koşuyor” diyerek öğrencilerimizin sevinçle ve heyecanla hazırladığı 70 adet eserle biz de yerimizi aldık. Eserin öğrencilerimizin kültürel gelişimine önemli katkılar sağlayacağını düşünüyorum.

Geleceğimizin Teminatı Sevgili Çocuklar,

Araştırmalar yazma alışkanlığı olan insanların hayatta daha iyi yerlere geldiğini ortaya koyuyor. Düzenli günlük tutan öğrencilerin üzüntü ve olumsuz duygularla diğerlerine nazaran daha iyi baş ettiğini gösteriyor. “Yazmak” sistematik düşünmemizi sağlarken düşünme kalitemizi de artırıyor. Daha iyi düşündükçe elbette daha iyi şeyler yapabilirsiniz. Sizler ülkemizin aydınlık yarınlarında ilgi, istek ve beklentileriniz doğrultusunda çeşitli mesleklere sahip olacaksınız. Hangi mesleği yaparsanız yapın, “yazmak” o mesleği daha iyi yapmanızı sağlayacaktır. İşinde başarılı olmak da hiç kuşkusuz mutluluğu beraberinde getirir.

Sözlerime burada son veriyor; bu kitabın hazırlanmasına katkıda bulunan eli kalem tutan yüreği yazma sevdası ile atan gayretli öğrencilerimize ve onlara rehberlik eden kıymetli öğretmenlerimize sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. “Bir kalem ve bir düş sizi her yere götürebilir.” Joyce A. Myers. Düşlerinizin bir gün bir yerlerde gerçek olması dileklerle...

Cihan Muhammet IŞIK
Okul Müdürü

GELECEĞİME UZANAN YOL

Ben yürüyorum bir yolda,
Küçük ve geleceğe uzanan bir yol.
Sadece benim için,
Birgün büyüyecek olan,
Küçük bir yol.

Önümde uzanıyor,
Üzerinde yürümemi bekliyor.
Küçük adımlarımın,
Sesini duymak istiyor.

Hazırım, güçlüğüm,
Korkmuyorum.
Kendime güvenim tam.
Küçük yolumda yürürken,
Umutla dolu dünyam

AHMET ARİF ÇAYTAŞ

5/B

GELECEKTEKİ RESSAMIN RESMİ

Poli isminde bir çocuk varmış. Bu çocuk 5. sınıfa gidiyormuş. Ayrıca bu çocuk resim çizmeyi çok severmiş. Hatta bazen aralıksız dört beş saat resim çizermiş. Her okuldan geldiğinde yemeğini yer, ödevlerini yapar ve akşama kadar resim çizermiş. Bu durum Poli'nin ne kadar hoşuna gitse de ebeveynlerinin hiç hoşuna gitmezmiş. Annesi fırsat buldukça Poli'yi babasına şikayet edermiş. Haliyle babası da Poli'ye bağırır çağırır, Poli'yi ağlatırmış. Poli böyle durumlarda odasına gider ve resim çizermiş. Poli ne kadar üzülse de resim tutkusundan vazgeçememiş.

Poli'nin çizdiği resimler insanlara karmaşık ve anlaşılmaz gelirmiş. Fakat Poli için bütün resimleri anlamlı ve değerliymiş. Çizdiği resimleri babasına gösterirmiş ve babası ona bağırıp şu cümleleri söylermiş.” Çizdiğin şeyler de resim olsa, abuksubuk şeyler çiziyorsun. Zamanını boşa harcıyorsun. Saçma şeyler çizeceğine derslerine çalışsan daha iyi olur.” dermiş. Poli artık bu cümlelere alışmış. Ama asla moralini bozmuyormuş. Bir gün ressam olacağına olan inancı çok güçlüymüş.

Yine bir gün Poli okula gitmiş. Resim öğretmeni Caner Bey, “Okulumuzda resim yarışması olacak, bu resim yarışmasını kazanan öğrencimizin resmini açık arttırma ile satacağız ve ödülü kazanan öğrencimize vereceğiz.” demiş.

Poli tabii ki bu yarışmaya katılmış. Bir saat uğraş ile resmini bitirmiş. O gün gelip çatmış. Resim eleme gününde öğretmenleri beşinci sınıfları gezip en iyi resmi seçeceklermiş. Bütün beşinci sınıfları gezdikten sonra Poli'nin resmini seçmişler. Poli'ye bu haberi vermek için sınıfa girmişler. Poli çok sevinmiş. Bazı arkadaşları onu tebrik ederken bazıları da kıskanmış. Bir gün sonra Poli'nin resmi açık arttırmada satılmak üzere müzayedeye götürülmüş. Herkes heyecanla açık arttırmayı seyretmiş. Herkes fiyat konusunda birbirleriyle adeta yarışıyormuş. En sonunda yüz bin liraya Cem Bey bu resmin sahibi olmuş. Cem Bey, Poli'nin yanına giderek hem parasını vermiş hem de eserin ismin sormuş. Poli de ona şöyle demiş “Ne kadar da bir ressam olmasam da kendimde bunu görüyorum. Bu nedenle resmimin ismi Gelecekteki Ressamın Resmi'dir.” Cem Bey bu cevabı çok beğenmiş resmi İtalya'daki bir müzede sergileyeceğini söylemiş.

Poli büyüyünce ressam olmuş ve birçok yarışmaya katılıp çoğunda dereceye girmiş. “Ressam Olmak İsteyenler” adlı bir vakıf kurmuş. Yetenekli gençleri destekleyerek, ücretsiz resim kursları açmış. Kendi ebeveynleri gibi çocuklarının resim yapmasına karşı olan anne ve babalarla görüşerek onları, çocuklarını desteklemeleri için ikna etmiş.

Eflal Su KARABAŞ

5/B

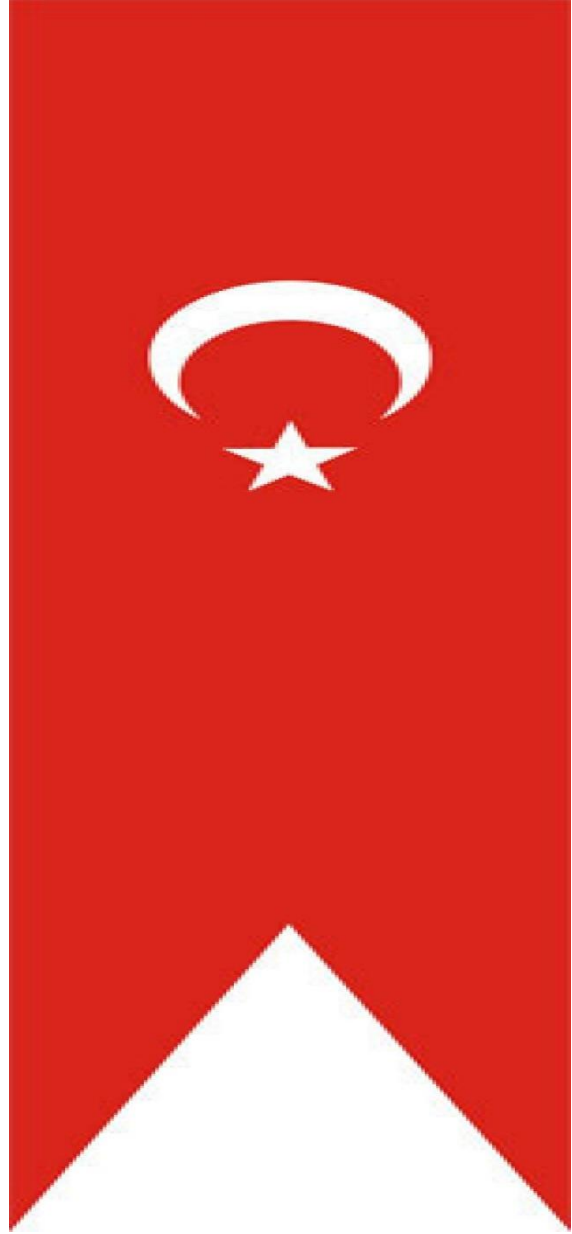
BAYRAĞIM

Senin yerin göklerdir.
Baksana, seni çağırıyor rüzgar;
Dalgalandırmak için.
Senden alır cesaretini hilal,
Seninle övünür yıldız,
Mavi gökler seninle parıldar.

Ey bayrağım!
Senin yerin gönüllerdir.
Sana aşık her Mehmetçik,
Sana feda her Türk'ün canı,
Adın, bağımsızlığın diğer adı.

Ey bayrağım!
Senin yerin yücelerdir.
Düşürmeyiz gölgeni bile yere,
Çünkü sen istiklalsin.
Çünkü sen istikbalsin.

Hazal ERDEMLİ
5/B

KORKUNÇ YAPBOZ

Yetişkinlerin ilgilendikleri, çocukların oynadıkları hatta okulda bile uğraştıkları, öğrendikleri bir oyun vardı. Bu bildiğimiz yapbozdu ama bu yapbozda karton parçalarının yerini bulmak yerine insan vücudunun parçalarını bulmaya çalışıyordunuz. Bu yapboz masanın üstünde ya da çerçevenin içinde yapılmıyordu. Doğru parçalar toprağın üstünde veya mezarın içine konularak yapılıyordu.

Normalde bir oyun oynayınca eğlenirsiniz ama bu insan yapbozunu yapanlar bir daha gülmeyeceğine yemin etmiş gibi kederliydi ve ağlıyordu. Herkesin yüreği aynı oyunda ama gözleri farklı kişinin farklı parçalarındaydı. Hıçkırarak ağlayan bir çocuk bana üzerinde bir bileklik takılı olan bir kolu enkazda görüp görmediğimi sordu. Ben ise görmediğimi söyledim. Sonra yerde kopmuş bir kafa gördüm. İğrendim. Gözümü açamadım. Göz kapağımı yavaşça yukarı kaldırdım ve ne göreyim: “Bu her gün selam verdiğim bakkal amcanın suratı değil mi?”

Bu tam bir dehşetti! Kafamda bir sürü soru işareti belirdi. Ardından üstü başı toz toprak içinde ve elleri sıyrılmış bir adam bana: “Sen neden yapboz parçalarını aramıyorsun, hiç mi tanıdığın yok?” dedi. Cevap veremedim. Bu korkunç oyundan çok ürpermişim, oynamak istemiyordum. Yürümeye devam edip ilerledikçe yapboz parçalarının -yani insan parçalarının- içinde arkadaşlarımı da görmeye başladım. Kendimi bu kargaşada çok yalnız hissettim. Benim de o insanlardan farkım olmamasına rağmen insanlar sevdiklerinin canından vazgeçmiş “Bari bir mezarları olsun!” diye çırpınıyor.

Ne acı... Bir anda yatağımdan fırladım ve kafamı duvara çarptım. Bu bir rüyaydı. İçimden “Oh, çok şükür!” dedim. Bende büyük bir etki uyandırmıştı. Peki, bu bir rüya ise dün haberlerde seyrettiklerim de neydi? Neden dün izlediğim kanalda İsrail Gazze’de binaları bombalıyordu? Neden kadınlar, çocuklar, adamlar ölüyordu? Niçin okullar, ibadethaneler, içi yaralı ve masum insanlarla dolu hastaneler vuruluyordu?

Vicdan yoksunu, merhametsiz ve insanlıktan eser göstermeyen kişiler bir soykırım gerçekleştiriyordu. Bu gördüğüm korkunç yapboz kabusu beni bu kadar korkuttuysa gerçek vahşetin içinde bulunan mazlum Filistin halkının neler yaşadığını düşünemiyorum bile...

Elim kolum bağlı oturmuş sadece dua edebiliyorum oysa mutlaka yapılacak bir şey vardır, biliyorum...

Hüseyin Yekta AYGÜN

6/B

RESMİN DİLİ

İfade ederiz kendimizi resimlerle
Bazen çizer, bulur kendini resmin içinde
Kimisi renkli sever, kimisi karakalem
Sen hangisini seversin bilmem.

Ama çizer, sever bütün resimleri
Yapınca bir resim, bağ kurar onunla
Asla unutmaz onu, konuşur ara sıra
Ruhunun renklerini aktarır ona

Her çizerin tarzı farklı
Dünyasındaki renkler apayrı
Yine de her resim birbirinden güzel,
Her resim birbirinden anlamlı

Çizer asla unutmaz resimlerini
Saklar resimlerini, bir kutunun içinde
Kimisini de asar görmek için her gün
Tuval gülümser, güzel başlar gün

Bazıları için hobi bazılarında yetenek
Sen sever misin bilmem

Resim benim için
Rengarenk bir gelecek

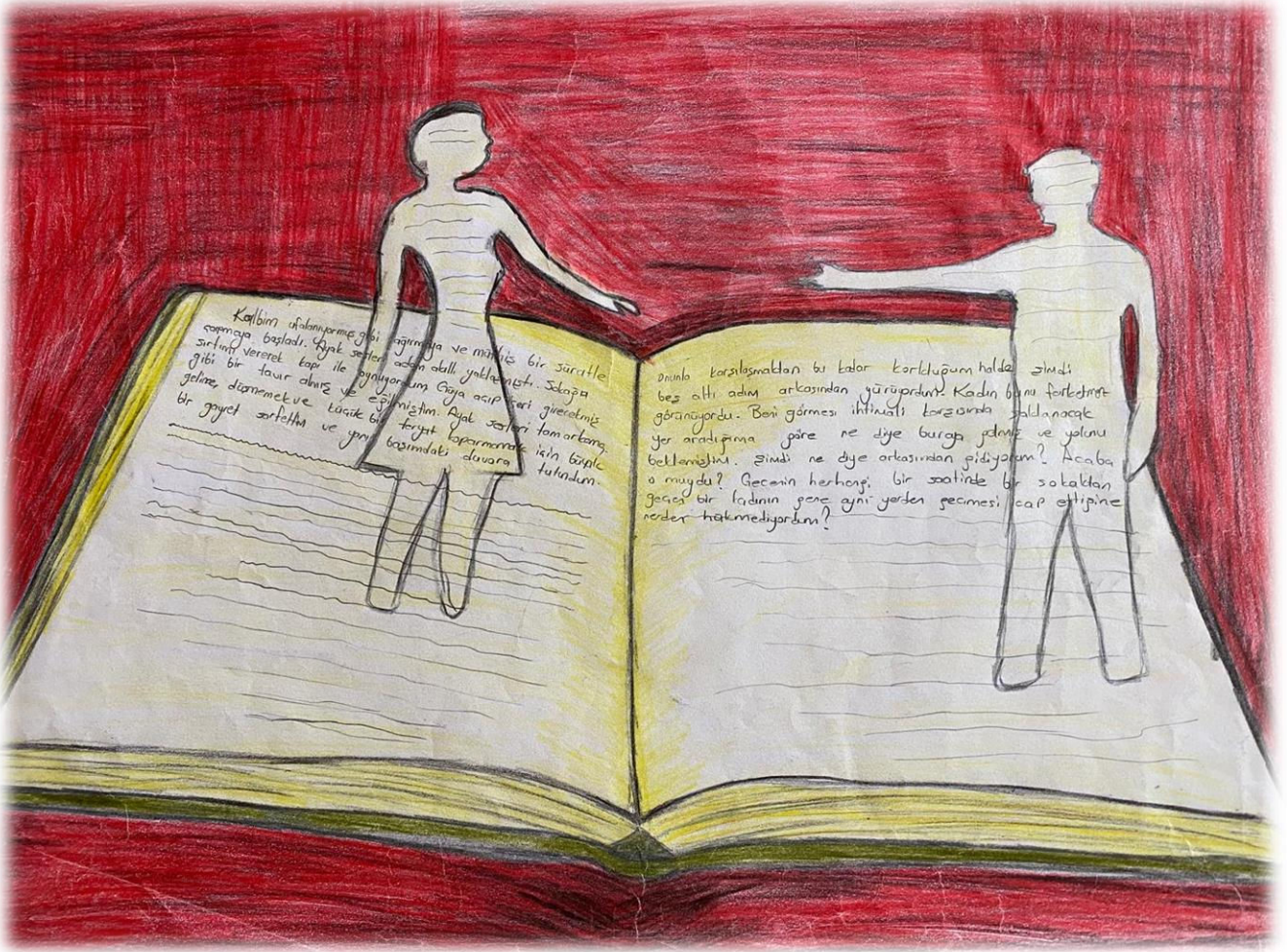
Derin TOKER 5/B

KİTAP OKUMA ALIŞKANLIĞI

Kitap okumak; resim, müzik gibi yetenek istemez. Kitap okumanın bir yaşı yoktur. Kitap okumayı sevmeyen insan yoktur sadece ne tür sevdiğini bilmeyen vardır. Günümüz insanları telefon, tablet, bilgisayarla uğraşmaktan kitap okumaya vakit bırakmıyorlar. Elllerinde cep telefonuyla çocuklarına kitap okumalarını gerektiğini söylüyorlar. Kitap aslında yeni bir dünyadır. Yani bir kapı, farklı insanlarla tanışmaktır. Kitaptaki karakterlerle üzülüp ağlayıp sonra gülmektir. Kitap öncelikle kelime dağarcığımızı zenginleştirir. Bence kitapla ilgili çok yanlış anlaşılan bir konu var. O da kitap okumanın” Boş Zaman Aktivitesi” olduğunu düşünmektir. Bence kitap okumak yatmadan 10 dakika önce sayfaları karıştırmak değildir. Başına oturup günün belirli bir vaktini ona ayırmaktır. Kitap aslında iyi bir dosttur. Kitap okuyan yalnız kalmaz. Sosyal bir insan olur, hayata karşı iyimser olur. Akıcı konuşup Türkçeyi en doğru şekilde kullanır.

CANSEL NUR ERDEM 8/E

BENİM PENCEREMDEN EĞİTİM SİSTEMİMİZ

Eğitim sistemimiz hakkındaki düşüncelerimi açıklamak istiyorum. Benim, eğitim sistemimde doğru bulduğum başlıca şeyler şunlardır: Eğitim sisteminde açık uçlu sorular biz öğrencileri ne kadar zorlasa da sadece test soruları çözmek için programlanmış bir beyin yapısından kurtulmamız için aslında iyi bir yöntem gibi görünüyor.

Yeni eğitim ve öğretim yılında hem öğretmenler hem öğrenciler yeni eğitim sisteminden hoşnut değiller ama bu sistemin amacı öğrenci başarısını arttırmak. Mesela, Türkçe dersinden yetmişin altında not alan öğrencilerin dersten kalması-normalde kalma durumu olmadığı için öğrencilerin ders çalışma gibi bir ihtiyaçları yoktu -yeni sistem sayesinde onların da ders çalışma gereksinimi ortaya çıkıyor ama bunun zorlama olması ne kadar doğrudur tartışılır.

Şu anda ben ve yaşlılarımın en büyük derdi ise Liselere Geçiş Sınavı. Bu sınav tamamen, başarılı ve başarısız öğrencileri (Okuyan okuduğunu anlayan okuduklarıyla ilgili bir sonuca varabilen) yani kitapla arası iyi olanla olmayanı ayırmak için yapılan bir sınav. TEOG sınavı kazanım kavrama sorularından oluşuyordu ve çok basitti. Bu sınavda öğrencilerin çoğu zorlanmadan iyi puanlar alabiliyorlardı ama bizim şu anda olduğumuz sınav, yani LGS neredeyse tamamen yeni nesil sorulardan oluşmakta. Bu durum hepimizin üzerinde yoğun bir psikolojik baskı oluşturuyor. Sanki bu sınavda iyi sonuçlar elde edemezsek asla bir daha güzel okullarda okuyamaz ve iyi bir meslek sahibi olamayız. Oysaki bizler daha çocuğuz bedenimiz gibi aklımızda büyümeye, gelişmeye devam ediyor. Ne yapmamız gerektiğini, neleri sevdiğimizi, hangi işin bize en uygun olduğunu gün gelir anlar ve zaman içinde bunu yapabiliriz.

Biraz da bu sistemi farklı açılardan değerlendirelim. Bu konudaki en belirgin sorun eğitimin ezbere dayalı olmasıdır ve sadece bize dayatılan şeylerden sınav olup bunlardan not almamızdır. Halbuki hepimiz birbirimizden ilgi alanlarımızla, yeteneklerimizle farklı özelliklere sahibiz. Diyelim ki bir arkadaşım matematik dersinde çok zayıf fakat müzik dersinde çok yetenekli. Bu sisteme göre o kişinin dersleri berbat ve o insan başarısız sayılıyor. Hâlbuki bizleri keşfetmenin yollarını daha erken bulup doğru yönlendirseler durum çok başka olabilir.

Aybars Sinan KÖSTEK 8/E

AFACAN KEDİM SİMBA

Merhaba, ben Berra. Ben 1. ve 2. sınıfları Kıbrıs'ta okudum. Çünkü babam bir asker olduğu için babama Kıbrıs görevi çıkmıştı. Ben her kız çocuğu gibi 2. sınıfta yavru bir kedi istiyordum fakat annem hiçbir zaman eve kedi almak istemiyordu. Ama bana bir söz verdi:

“Kıbrıs'tan dönünce sana kedi alacağım” demişti.

Yaklaşık bir yıl kadar sonra Türkiye'ye döndük O zamandan beri anneme bu sözünü hatırlatıyorum. Taşındıktan bir ay sonra annem bir şey söyledi. “Kızım bunca zaman kedi olmuşum. Bir süre sonra dört yavru kedi bulduk, üç tanesi sarımandı, bir tanesi tekirdi. Fakat içlerinden bir tanesini seçmem gerektiği için sarıman kedilerden bir tanesini ve en yaramaz olanını seçtim. Yavru kedimi aldığım gibi veterinerine gittik, kedimin aşılarını yaptırdık ve eve döndük. Kedimin adını ilk başta “Garfield” koymak istiyordum fakat sonradan vazgeçip kedimin adını “Simba” koydum. Simba çok tatlı ve minik bir kedydi, fakat bilmediğimiz bir şey vardı. Bunu çok sonradan öğrenecektik. Sokak kedisi olarak sahiplendiğimiz Simba sokak kedisi değil bir cins kedydi. Cinsi ise “Norveç Orman Kedisi” idi.

Bu sahiplenme olayından bir yıl sonra çok kötü bir olay oldu. Ben evde değildim, babam ise işteydi. Abim de arkadaşları ile dışarıdaydı. Bu sırada annem halıları yıkıyordu. Sonra telefonum çaldı. Arayan annemdi. Panik halindeydi. Annem “Simba balkondan düştü dedi” ağlamaklı bir sesle... Dünyam bir anda başıma yıkılmıştı. Ona bir şey olmasından çok korktum. Alelacele babam işten koşarak eve döndü ve hep beraber veterinerine gittik. Veterinerine giderken ailecek çok üzgündük ve herkes ağlıyordu. Onu kaybetmekten o kadar korkuyorduk ki... O ailemizin bir ferdi olmuştu bizim için. Veterinerde yapılan kontrollerde çenesinin kırıldığını öğrendik yani bu kazayı atlatabileceği en minimum hasarla atlatmıştı. Simba' ya büyük ve daha kötü bir şey olmadığı için sevinmiştim. Fakat gene de balkondan düştüğü için üzgündüm.

Şimdi o zamanların üstünden iki yıl geçti. Şu anda kedim çok iyi ve sağlıklı, hatta Simba 6 Ağustos'ta 3 yaşına girecek. Hepimiz onu çok seviyoruz. İyi ki bizimlesin Simba.

Berra TURAN 5/B

GELECEĞİN SENİN ELİNDE

Geleceğini tasarla

Çalış, başar, çabala

Olmazsa bu özellikler sende

Gelecek küser sana

Pişman olursun sonra

Keşke dememek için

Gücünü topl,

Aydınlık gelecek yakındır

Sakın durma!

Eflal Su KARABAŞ 5/B

23 NİSAN

İstanbul işgal edildiğinde,
Ankara'dan yükseldi bir ses,
Toplanın ey millet! Ankara'ya,
Bağımsızlık ve egemenliğimizi kazanmaya.

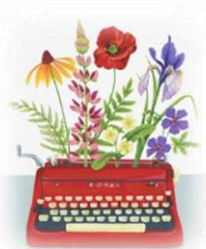
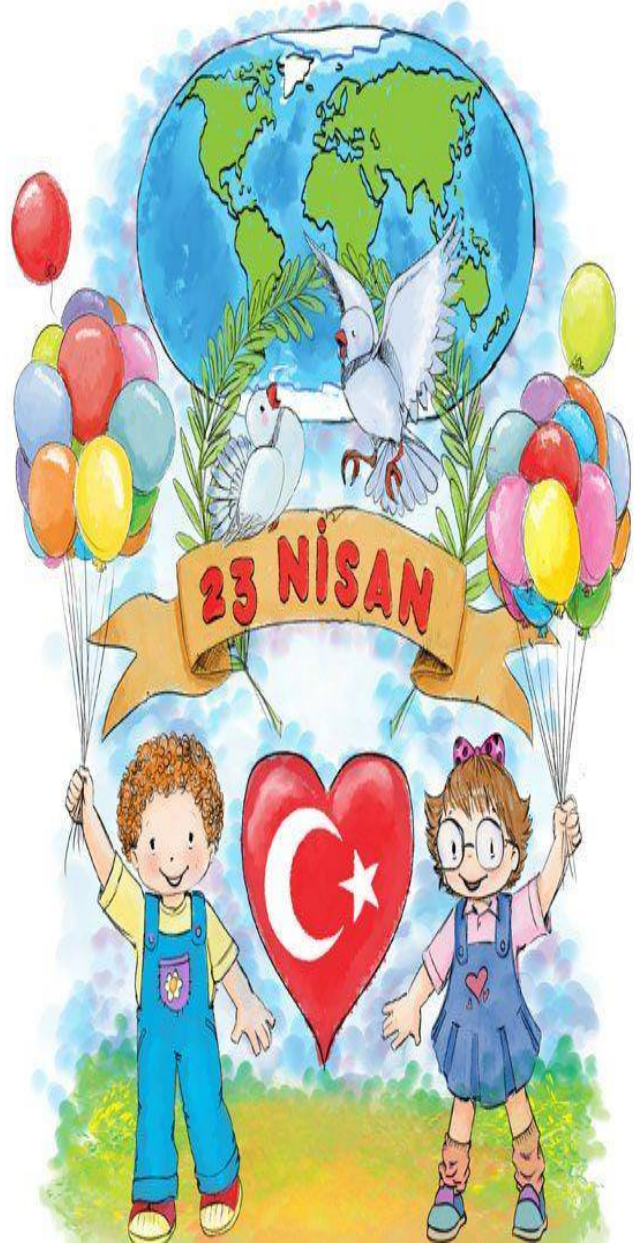
Millet uydu Atamızın buyruğuna,
Birleşti Ulusumuz Ankara'da,
Millet verdi kararını,
Milli egemenlikten yana.

Açıldı meclisimiz dualarla,
Yönetti savaşı millet adına,
Savaştı İngiliz, Fransız ve Yunanla,
Kurtardı vatanımızı kahramanca.

Egemenlik hakkındır ey halkım!
Bugün bayram olsun çocuklarım!
Elimize bayrakları alalım,
Coşalım, sevinelim, eğlenelim...

Zeynep Hilal KURTÖZ

5C

GEÇİLMEZ ÇANAKKALE

İngiltere, Fransa, Avusturalya,
Etrafımız sarılı donanmayla,
Aman neferim sen korkma!
Senden cesur var mı dünyada?

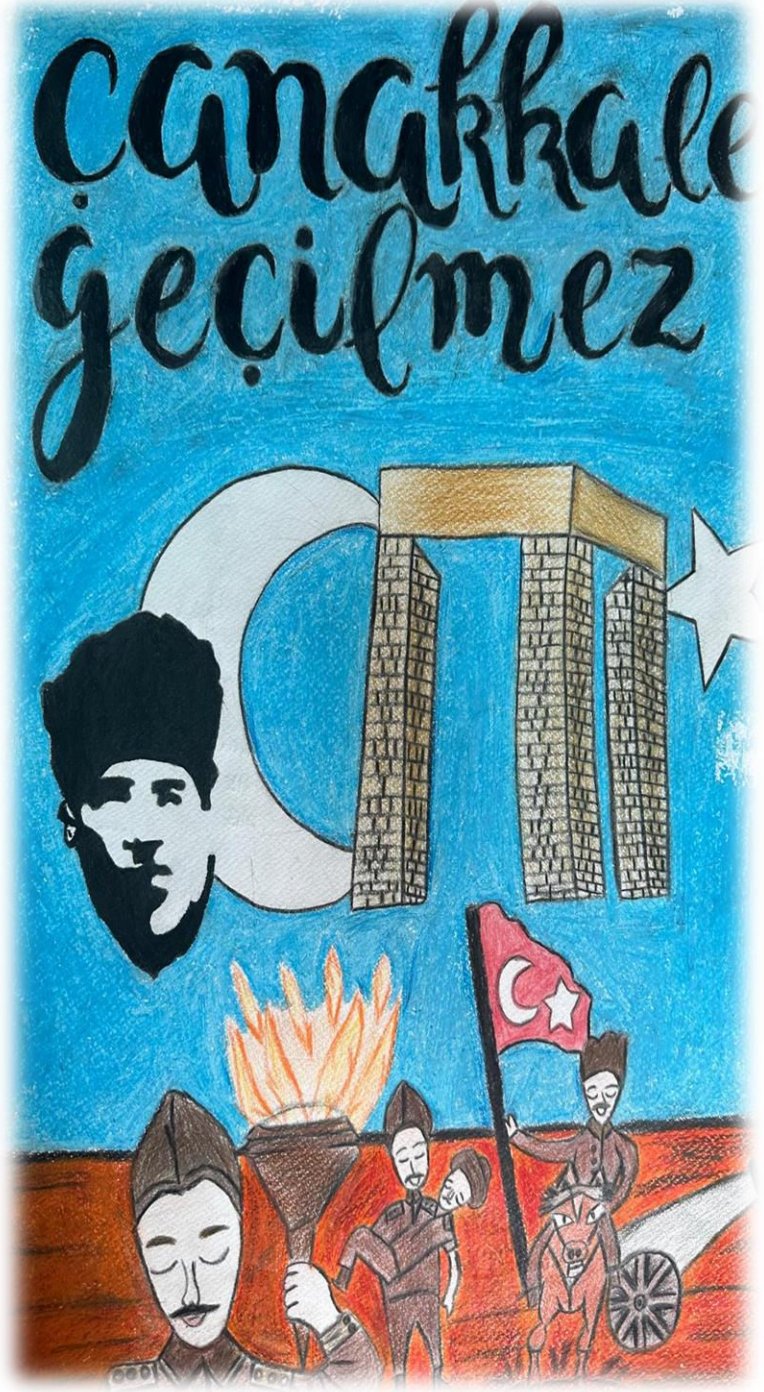
Yedi cihan bir olmuş,
Gemiler asker dolmuş,
Arıburnu vurulmuş,
Siperler kanla dolmuş.

Savaşmışız yokluklar içinde,
Yediden fazla düşman milletle,
Kararlı Türk askerleri,
Pes etmemiş yine de.

Kan ağlama Çanakkale,
Tarihe yazdık zafer diye,
Bunca kayıp verdin ama,
Geçilmez oldun bir kere!

Hüseyin Yekta AYGÜN

6/B

İÇİMİZ DİŞİMİZ AYNI MIDIR?

İçimizde bulunan duygular ve dışımızda görsele sunduğumuz duygular bazen aynı olmayabilir. Buna duygu yalancılığı diyebilir miyiz? İnsan içinden ağlarken dışından gülemez mi? Ağlamak için zorunlu mudur gözümüzden yaşların süzülmesi, gülmek için zorunlu mudur 32 dişin insan içine sunulması? Bu toplum algısı size yanlış gelmeyebilir. "Böyle düşünürsek ne olabilir ki?" diye aklınıza gelebilir. Bu durum gayet normal.

İnsanlar bazen öyle garip sevip üzülür, öyle garip gülümser ki bunlarda bir gariplik olduğu bellidir. O anlarda size kendilerini belli etmek istemezler. Bu yüzden gülümsemek gibi dış kavramları iç ile de yapmak gerekir.

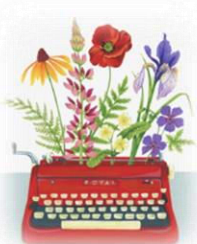
Bazı sözler olur, kırılırsınız. Belki annenizdir, en yakınınızdır ve onlara gülümsemek zorunda kalırsınız. Bu gibi durumlarda gerçekten iç ve dış aynı mı? Hayır. Aslında siz de görüyorsunuz, bunlar o kadar farklı ki. Örneğin büyüklerimizin "O, sevgisini böyle gösterir." dediği durumlar vardır. Bunlar büyüklerimizin sıkarak veya sınırlendirerek bize sevgilerini gösterdiklerini bilmemize neden olur. İçten ne kadar sevdiklerini anlıyorsunuz. Bu yüzden kırılırsanız bile önemsemezsiniz.

İnsan ilişkilerinde "Ben onun içini dışını bilirim!" demek kolay. Ama gerçekten o kişinin kendini belli etmediği ortamlarda bile içindeki duyguyu anlıyor musunuz? Belki çok kırgındır ama gülümsemek zorunda kalır. O anını anlamak zordur. Ben bunun gibi şeylere iç ve dış yalancılığı diyorum. Bazen bu normalken bazen de bu ciddi bir yalancılık olabilir. Evet, aslında bir yalancılıktır. Gerçeği görmüyorlar, anlamıyorlar ve biz onlara duygusal yalancılık uyguluyoruz. Aslında yalan söylemek için kelimeler kullanmamıza bile gerek yok, alın size bir örnek.

Kısaca insanın içi ve dışı asla tamamen aynı olamaz. Sadece bir nevi yalancılık, rol, oyun yaparak insanları duygusal olarak kandırırız. Bu suçsuz bir yalancılık, çaresizlikten dolayıdır çoğu zaman. Gerçekten her şeyi dışarıya yansıtıydık şu an nasıl olurduk mesela? Belki de çoğu yakınımız, çevremiz bu yüzden yanımızda olmayabilirdi.

Peki, sizce herkes içini dışına yansıtıydı içinde yaşadığımız bu dünya daha güzel olur muydu?

Yağmur AKKILIÇ 6/B

EVREN

Ay'ım battı, Güneş'im doğdu.
Güneş'im battı, Ay'ım doğdu.
Sahte arkadaşlık gibi
Biri battı, biri doğdu.

Yıldızlar gece görünür.
Sabah kaybolur.
Aynı benim güvenim gibi
Bazen inandım, bazen yıkıldım.

Bazı geceler uyuyamaz ya insan,
Anla ki yıldızlar birine küsmüş.
Biri de yıldızlara.
Evren adaletli değil bu konuda.

Eslem ÖZCAN

6/B

TEKNOLOJİ BAĞIMLILIĞI

Teknoloji bağımlılığı çocuk veya yetişkin fark etmeksizin çoğu insan tarafından yaşanan bir durum haline geldi.

Teknolojinin hızla ilerlemesiyle bağımlılıklar da giderek artmaya başladı. Bunun sebebi teknolojinin insan hayatının içinde olup her konuda insanların yardımına koşmasıdır. Ödevlerimizde ya da başka bilmediğimiz birçok konuyu çok hızlı bir şekilde öğrenmemizi sağlar. Uzak mesafelerde bile başkalarıyla haberleşmemizi kolaylaştırır. Eğitim imkanı artmıştır. Ulaşımımızı kolaylaştırıp uzun süren yolların süreleri kısaltmıştır. Sağlık alanında da hastalıkların çözümleri kolaylaşmış ve güvenilir hale gelmiştir ancak sonradan insanlar, oyunlar ve sosyal medya gibi şeyler ürettiler. Bu da birçok insanın telefonlara ve tabletlere daha çok bağımlı olup boş vakitlerini böyle şeylere harcamasına neden oldu.

Bu durum devam ettiğinde de çevresel sosyalleşme azalırken teknoloji üzerinden sosyalleşme arttı ancak insanların birbirine olan güvenini azalttı. Bunla kalmayıp kitap okumanın azalması, şimdiki çocukların arkadaşlarıyla iletişim kuramaması, oyun kurup sürdürmemesi ve en önemlisi aile içi iletişim kopukluğu gibi problemlerle karşı karşıya kalmış durumdayız. Bütün bunlar ciddi şekilde insan hayatını etkilemekte ve gelecek endişesi yaratmakta. Tablet, telefon ...gibi aletleri sadece ihtiyaç durumunda kullanmayı alışkanlık haline getirmek artık önemli bir sorumluluk bilinci olmalı.

Kısacası teknolojinin yararları olduğu gibi birçok da zararları vardır. Bizler teknolojinin zararlarını en aza indirip ihtiyaç duyduğumuzda biliçli bir şekilde faydalanmalıyız.

Tunç TOPÇUOĞLU

6/B

ÇEVRE KİRLİLİĞİ

Çevre kirliliği, dünyada her saniye artan evrensel bir sorundur. Çevre kirliliği dünyanın sonunu getirebilecek kadar arttığı bu zamanda bizler; bu kirliliği önlemek amacıyla yeni fikirler üretmeli, bu fikirleri uygulamalı, yaymak için elimizden geleni yapmalıyız.

Bilinmeli ki çevre kirliliği, son zamanlarda Güneş'in gereğinden fazla Dünya'ya ısı vermesine ve küresel ısınmayı tetiklemesine de yol açıyor. Üstelik buzulların erimesine neden olduğu gibi soğuk iklimlerdeki hayvanların yaşamına mal oluyor. Bu gibi sorunların önüne geçilmezse doğamız ve doğada yaşayan birçok canlı zarar görmeye devam edecek.

Bizler için hayatı önem taşıyan bu değerler çevre kirliliği yüzünden tükenmeye yüz tutuyor. Bu sorunlarla mücadele eden bilinçli insanlar çevreyi korumaya ve çevre temizliğine önem gösterse de dünyanın üzerindeki milyonlarca bilinçsiz insan çevreye zarar vermeye devam ediyor. Son zamanlarda yüzlerce hayvanın tükenme noktasına gelmesi bunun en çok karşılaşılan örneklerindendir. Bir hayvanın yaşam için ihtiyaçlarını karşılayamaması, yaşam alanının çevre kirliliği yüzünden yok olması veya saklanacak bir yuvası olmadığından avlanması bu ihmallerin bir sonucudur. Bu yüzden bilinçlenmeli ve güzel dünyamızın denizlerini, ormanlarını, temiz tutup korumalısınız.

Unutmayın ki biz doğayı korudukça doğa da bizi korur.

Ahsen Almıla ŞAHİN

6/B

KARANLIK GECELERİM

Arıyorum seni semtin karanlık gecelerinde.

Bitmez bir özlem tütüyor yüreğimde.

Bir taş düşse yarsa ülkeyi ikiye,

Yine ararım seni karanlık gecelerde.

Bela sarsa dört bir yanıma,

Sessizlik korkutsa da beni,

Belki bir umut diye,

Yine ararım seni karanlık gecelerde.

Yok mu seni bana haber edecek?

İçimdeki kaygıyı, yokluğu giderecek,

Yüreğime yeniden bir umut serpecek,

Karanlık gecelerimi süsleyecek...

İrem Nur Karayaka
8/C

ESKİ BAYRAMLAR

Benim gördüğüm bayramlarda çoğu insan bayramın gelmesini tatile gitmek için kullanıyor. Bayramdan on gün önce bilet alıyor ve evlerinden uzaklaşıp tatile, gezmeye gidiyorlar. Tanıdıklarına” İyi bayramlar” diye kısa bir ileti, sevdiklerine ise bir telefon konuşmasını yeterli buluyorlar. Tatile gitmeyen insanlar ise bayram ziyaretine çok fazla gidemiyorlar. Çünkü insanlar çok meşgul oluyorlar.

Çocuklar artık eskisi gibi sokak sokak şeker toplayamıyor. Mahalle tanıdık olmadığı için insanlar güvenemiyor. Eskiden kadınlar çok fazla çalışmıyor, genelde evde oluyorlarmış. O yüzden komşular birbirini tanırmış ve de bol bol ziyarete giderlermiş. Evde misafir çok olduğundan bayramlar daha coşkulu geçermiş.

Artık kadınlar iş hayatında çok daha fazla olduğu için insanları da çok fazla suçlayamayız. İnsanlar işten dolayı eve geç geliyor bu da komşuların birbirini ziyaret edememesine neden oluyor.

Annemin anlattığına göre eski bayramlarda bayram arifesi evlerde bir temizlik telaşı olurmuş. Bayramın birinci günü bayram namazından sonra büyükler ziyaret edilir küçükler büyüklerin elini öper, şekerler paralar, alır; büyükler ise sofraları donatırmış. Bayram günleri kahvaltı yapılmaz kebablar, tepsi tepsi baklavalar, çeşit çeşit mezeler yenirmiş. O sırada çocuklar sokak sokak, cadde cadde, apartmanları dolanır, şeker toplarmış.

Şimdi o kadar coşkuyla olmasa da biz yine de bayramları sitede şeker toplayarak, büyüklerimizi, akrabalarımızı ziyaret ederek eski bayramları yaşatmaya çalışıyoruz. Benim için bayram günleri sabırsızlıkla beklediğim günlerden biridir.

Hüseyin Yekta AYGÜN 6/B

ESKİŞEHİR TURU

İç Anadolu Bölgesi'nin kendine özgü şehirlerinden biri olan Eskişehir'i annemin harika gezi programıyla görme fırsatımız oldu. En çok eğlendiğim gezilerimizdendi.

Gezimizin ilk durağı Porsuk Çayı oldu. Şehri ortadan ikiye bölen ve Venedik kanallarına benzer bir manzara oluşturan Porsuk Çayı'nda tekne turuna katıldık. Harikaydı! Her köşesi yemyeşil parklar ve çiçeklerle donanmış ağaçlarla doluydu.

Gezimizin ikinci durağı, Eskişehir'in Odunpazarı semtinde, Atatürk bulvarı üzerinde ahşap mimarili Odunpazarı Modern Müzesi oldu. Burası Türkiye'nin en büyük ve en güzel sanat müzelerinden biri olarak gösteriliyormuş. Biz de çok beğendik.

Eskişehir'in en eski yerleşim bölgesi olan Odunpazarı ilçesi, aynı zamanda şehrin kültürel merkezi konumundadır. UNESCO Dünya Mirası Geçici Listesi'nde yer alan Odunpazarı merkezi kentsel sit alanı olarak korunuyormuş. Benim en hoşuma giden kısmı ise, birbirinden güzel rengarenk olan tarihi evlerdi.

Gezimizin üçüncü durağı, Eskişehir Balmumu Heykeller Müzesi'ydi. Müzenin koleksiyonlarında başta Mustafa Kemal Atatürk olmak üzere birçok ünlü sanatçı ismin balmumu heykelleri bulunuyor. Burayı gezmek de çok keyifliydi.

Gezimizin son durağı ise, en beğendiğim ve görünce çok mutlu olduğum, Sazova Bilim, Sanat ve Kültür Parkı içerisinde yer alan Masal Şatosu oldu. Sazova Parkı'nın tam ortasında yer alan göletin etrafında oturup göletin içerisindeki ördekleri izlemek de çok keyifliydi.

Benim Eskişehir turum çok güzel, eğlenceli ve keyifliydi. Herkese gitmesini önemle tavsiye ederim.

Asya BELER 6/B

UNUTMA

Unutma dünyayı, o da seni unuttur.

Unutma, unutulursun.

Kapanma, dünyaya sarsılırsın.

Sarsılma, düşeceğın bir uçurum var karşında.

Yolunu şaşırma ve sarsılma.

Dimdik devam et,

Aman!

Seni üzmelerine izin verme.

Ayağım bir çukura düştü anne yetiş, deme!

Yavaş yavaş çık o çukurdan.

Özellikle seni üzme isteyenlerin peşinden koşma.

Devam et bildiğın yoluna.

Eslem ÖZCAN
6/B

TÜRKÇEMİZİ KORUYALIM

Bayrağımız, marşımız ve kültürümüz gibi milletimizin en aziz ve gurur verici değerlerinden biri de Türkçedir. Anne ve baba olarak yavrularınıza öğretebileceğiniz en güzel değer dilimiz Türkçedir. Türkçemiz her Türk'ün güzel bir şekilde kullanması gereken en önemli, en özel dildir.

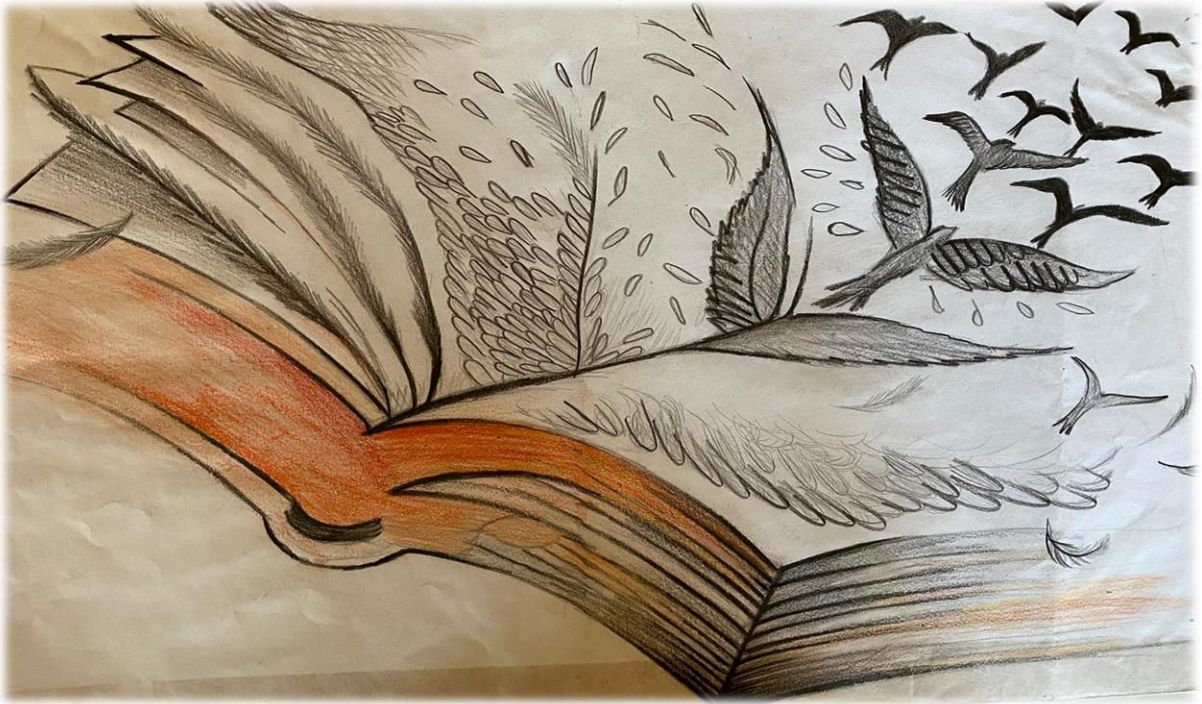
Maalesef son zamanlarda dilimiz ortadan kaybolmaya yüz tutmuş dillerden biri olmaya adaydır. “‘Ok’ yerine ‘tamam’, ‘I love you’ yerine ‘seni seviyorum’, ‘selfie’ yerine ‘özçekim’ demek bu kadar zor mu?” sorusuna kesinlikle ‘no’ değil de göğsümüzü gere gere ‘hayır’ demeyi bilmeliyiz!

Bir insanın kendi ana dili varken sadece ilgi çekmek amacıyla başka dilleri kullanmasını hiç anlayamıyorum. Başka dilleri öğrenmek günümüz şartlarında tabii ki önemlidir ancak dilimizin yozlaşmaması adına ihtiyacımız olmadığına başka dilleri kullanmayı sadece güzel Türkçemizi kullanmalıyız. Birbirinin ne söylediğini anlamayan bir millet olmamak için dilimizi sevmeli ve korumalıyız. Böylece yeni nesillere dilimizi doğru ve güzel bir şekilde aktarabiliriz.

Unutmayalım ki Ulu Önderimiz Mustafa Kemal Atatürk, Türk dilinin güzelliğini ve zenginliğini göstermek için Türk Dil Kurumunu kurmuştur. Ayrıca “Türk dili Türk milletinin kalbidir, zihnidir.” diyerek Türkçemizin değerini ve önemini belirtmiştir.

Türkçe; milletimizin vatani, bayrağı, özgürlüğü kadar kutsaldır. Milletimiz için dilimiz, paradan ve mülkten daha değerli olmalıdır. Bu nedenle Türkçemizi korumak her Türk vatandaşının görevidir.

Mert Ali POYRAZ 6/B

ŞÜHEDAMIN İZİNDE

Hürriyet, bir güneştir tüm sıcaklığı ile ülkemizin üzerine doğan. Hürriyet, elleri nasır tutmuş yurdum insanına bir umuttur. Hürriyet uzun soluklu bir nefestir, hürriyet Türkiye'dir.

İssız, soğuk, ıslak kaldırımli bir Ankara sabahında kapkara bulutlara inat geceyi giyiniş üzerine, elleri, ayakları ayazda yürüyen bir adamın sıcaklık yüreğidir hürriyet.

Emanet bir paltoyla kilometrelerce yol giden, dalgalanan bayrağımın gölgesinde nöbet tutan, vatan aşkıyla yanıp tutuşan nice Mehmetlerin, Akiflerin sevdasıdır hürriyet.

Kimi zaman istiklal yazılı göklerde bir kuşun kanadında; kimi zaman da memleketimin yalçın dağlarında, "ana" dediğim Anadolu'mda vatan uğrunda, toprağın bağrında, şühedamın ayak izidir hürriyet.

O Mehmet Akif ki kaleminde İstiklal, yüreğinde Hakk, dilinde bayrak, kulağında ezan. O Mehmet Akif ki nice Mehmetlere yol olan, vatan uğrunda can olan. O Mehmet Akif ki sevdasıyla her gece fikrime yağın, kanımda bayrak, damarlarımda dolaşın.

O Mehmet Akif ki ruhu gönüllerimizde şad olan... Saygı ve özlemle anıyoruz!

Ceylin KILINÇ 5/C

4 EKİM HAYVANLARI KORUMA GÜNÜ

Kerem ve Ahmet diye iki arkadaş varmış. Bu iki arkadaşın anneleri de çok yakın arkadaşmış. Bu nedenle çok sık görüşüyorlarmış.

Kerem ve Ahmet, soğuk bir gün okula giderlerken karşlarına bir kedi çıkmış. Ahmet: “Bu kedi bu havada çok üşür onun üşümemesi için bir yere götürmeliyiz.” demiş. Kerem: “Bence de. Hatta bu kediyi okula götürebiliriz.” demiş ve kediyi alıp okula götürmüşler. Ama okula hayvan götürmenin yasak olduğunu unutmuşlar.

İlk dersleri Türkçeymiş ve ders başladığında akıllarına okula hayvan getirmenin yasak olduğu gelmiş. Dersten çıkıp kediyi dışarı bırakamamışlar ve sonra Ahmet’in çantasında çok

kitap olmadığı için kediyi çantanın içine saklamışlar. Derste soru çözerlerken bir anda miyavlama sesi gelmiş. Öğretmenleri “Bu miyavlama sesi nereden geliyor çocuklar?” demiş. Kerem: “Öğretmenim galiba ses dışarıdan geliyor.” demiş. Bir süre sonra öğretmen ders işlemeye devam etmiş. Ama miyavlama sesi bir kez daha duyulunca öğretmen: “Çocuklar bu ses sınıftan geliyor. Müziplik yapıyorsanız söyleyin, kızmayacağım.” demiş. Ahmet: “Öğretmenim ben ve Kerem sizden özür dileriz, o miyavlama sesi bizden geliyor. Çünkü Kerem’le okula gelirken bir kedi gördük. Hava çok soğuk olduğu için onu okula getirdik ve okula hayvan girmesinin yasak olduğunu unuttuk.” demiş. Öğretmen “Aaa! Çocuklar bugün 4 Ekim hayvanları koruma günü, yani bugün hayvanlara yem verebilir ya da hayvanların barınabileceği bir yer yapabiliriz. Kerem ve Ahmet, o kediyi

iyi ki getirmişsiniz. Hadi çocuklar size bugün ödev olarak hayvanlara ya yem vermenizi ya da barınabilecekleri bir yer yapmanızı istiyorum.” demiş. Kerem ve Ahmet de sokakta buldukları kediyi bir kulübe yapmış ve böylece sokaktaki birkaç hayvanı korumuşlar.

Ömer Faruk KOCATEPE 5/C

BAĞIMSIZLIK SEMBOLÜ İSTİKLAL MARŞI

İşgal altında Anadolu, dört bir yanı sarmıştı düşman ordusu.

Mehmetçiğin tükenmek üzereydi neredeyse umudu.

Bir çare olmalıydı, bir ışık aydınlatmalıydı yurdu.

Milli Marşımız böyle bir ortamda yazılıyordu.

Nice şiirler yazıldı ancak hiçbiri beğenilmiyordu,

Son çare olarak Mehmet Akif görülüyordu.

Ödül olduğu için "Ben yarışmada yokum. "diyordu.

Mehmet Akif'i herkes ikna etmeye çalışıyordu.

İkna oldu sonunda vatan şairi Mehmet Akif,

Gecesini gündüzüne kattı, rüyalarından uyanıp yazdı.

Mecliste dinleyen herkes onu ayakta alkışladı.

Bağımsızlığımızın en büyük sembolüdür İstiklal Marşı.

Egemen GÖKBUDAK 5/C

AKROSTİŞLER

Saygıdır her işin başı

Anlamak lazımdır bu kavramı

Yeterince dikkat edersek

Görürüz bunun karşılığını

Irak gönülleri yaklaştırır saygı.

Ahlaklı olursak

Huzur buluruz

Layık oluruz takdir edilmeye

Ahlak önemlidir, ahlak

Kazandırır insanların saygısını.

Yardımlaşmalıyız her zaman

Aile, arkadaş, akraba ile

Ramazan ise başıdır bunun

Durdurulamaz istersek

Işık gibi yayılırız

Muhtaçların üstüne

Zeynep Hilal KURTÖZ 5/C

BAHAB

Karlı bir Ocak gecesi, öbür evlere göre köye daha uzakta bir kulübeden bazı bağırma sesleri geliyordu. İçeride üç kişi vardı. Kulübenin içinde çığlık çığlığa bağırın kadın Yalid'di. Yalid bebeğini doğuruyordu. İçerideki diğer iki kişi de doğumuna yardım ediyordu. Saatler ardından çocuk alnında bir damla kanla doğdu. Şayet o anda kulübedeki kadınlar dışarı baksaydı çocuğun alnındaki kan damlasına benzeyen kıpkırmızı ayı gökyüzünde göreceklerdi. Normalde hüngür hüngür ağlaması gereken o çocuğun sağ gözünden sadece bir damla gözyaşı aktı. Kadınlar çocuğu göstermek için Hâlid'e dönüp baktıklarında onun son nefesini verdiğini gördüler. Kadınlar doğduğu gün öksüz kalan bu çocuğa, düzden ve tersten aynı aynı şekilde okunabilen Bahab ismini koydular.

Büyürken Bahab'ın özel biri olduğu anlaşılıyordu. Herkes Bahab hakkında övgüyle konuşuyordu. Bu konuşmaların etkisinde kalan Bahab, bir süre sonra kendini herkesten üstün görmeye başlamıştı. Bir gece Bahab ormanda dolaşırken yasaklı bölge sınırlarına geldi, büyükleri buraya gelmemesi gerektiğini söylemişti ama o büyüklerini dinlemeyip "Ben Bahab'ım bana bir şey olmaz." diyerek ilerledi. İleride mavi bir ışık gördü. Yavaşça ışığa yaklaştı, ışık gözünü almaya başlamıştı. Sanki bir güç tarafından ışığa çekiliyormuş gibi ilerledi ve olan oldu, ışık hüzmeleri Bahab'ı içine aldı.

Bahab gözlerini açtığı anda hiç bilmediği bir yerdedi. Daha önce büyükleri ona ormandaki her yeri göstermişti. Bu yüzden buranın yaşadığı yer olmadığını biliyordu. Korku dolu zihni vücuduna hâkim olmakta zorlanıyordu. Bir adım attı, hemen ardından birkaç adım daha... Korku bedeni sarmıştı, bacakları titriyordu "Bana bir şey olmaz" diyen o cesur Bahab'dan eser kalmamıştı. Adımlarından ürkekti ama ilerlemeyi sürdürdü. İlerinden bir hırlama sesi geldi, ardından bir çift göz, kana susamış sivri dişli bir ağız ve dikilmiş kulaklar görüldü. Kurt, Bahab'ın üzerine doğru geleye başladı. Bahab daha fazla dayanamadı ve ters yöne doğru hayatı pahasına koştu. İleride mavi ışığı görünce hızlandı. Kurt onu yakalamak üzereyken kendini mavi ışığın içine attı. Kurt çenesini kapattı, onu yakalamak istedi ama mavi ışık kaybolmuştu. Bahab, tekrar geldiği yere, bildiği topraklara döndüğünü anladı. Nefes nefese kalmıştı, kalbi göğsünden çıkacakmışçasına atıyordu. Sakinleşince köyüne geri döndü. Bu akşam yaşadıklarından dersini almıştı. Ondan daha güçlüler de vardı, artık bunun farkındaydı.

Günler günleri, haftalar haftaları, yıllar yılları kovaladı. Bahab artık genç bir oğlan olmuştu. Köyünde mutlu mesut yaşarken durumu olmayan yoksullara yardım ediyor, tarlası sürülmesi gerekenlerin tarlasını sürüyordu. Ama her şey toz pembe devam etmeyecekti. Sınır devleti olan ve köye zulmeden barbarlar baskına gelmişlerdi. Taş üstünde taş, gövde üstünde

baş bırakmamışlardı. Bahab köylülerini de alıp yola çıktı. Savaştan uzak yaşamak istiyorlardı. Şu anki Antalya bölgesinden doğunun doğusuna Erzurum'a taşındılar. Bahab, köyünün eski huzuruna kavuşması için elinden geleni yaptı. Zamanla genç adamdan akli başında bir bireye dönüştü. Diğer yiğitlerle birlikte köylerini büyüterek önce bir şehir, sonra bir ülke büyüklüğüne getirdiler. Kendilerine özel bir et ürettiler ve bu eti tüm dünyaya sattılar. Dünyanın en lezzetli eti olarak nam saldı bu et, artık en büyük et üreticisi konumuna gelmişlerdi. Bahab ülkesini şahlandırdı ve Anadolu'nun yarısına sahip bir imparatorluk haline getirdi. Komşu ülkelerden biri (Barbarlar) bir gün Bahab'a ittifak teklifiyle geldi. Hâlbuki onların tek isteği imparatorluğu içeriden yıkmaktı; böylece et kaynaklarını ele geçirip hayvan yetiştirme şekillerini öğrenecek ve sonrasında topraklarını alacalardı. Bahab ittifak teklifini ve daveti kabul etti, onun da amacı barbarların oyunlarını yıkmak ve onları kandırmaktı.

Bahab çağırıldığı yemekten önceki gün en sevdiği aktivitelerinden biri olan ormanda yürüyüşe çıktı. Ormanda resmen huzuru görüyordu, derin derin nefes aldı ve yeşil ağaçlara dalıp gitti. Hiç beklenmedik bir anda karşısına beş barbar askeri çıktı. Bahab kılıcını çıkardı ve iki barbarı kılıca dizdi. Üstüne gelen barbara karşılık suratını korudu, kılıcı yere düşü. Bahab barbarın karnına vurdu ve onu yere yığı, kılıçla öbür dünyaya uğurladı. Bir barbar askeri kaçmaya başladı. Bahab kendinden emin bir şekilde diğerinin üstüne yürürken ayağı bir dala takıldı ve yere düşü. Diğer barbar askeri kılıcını kaldırdı, tam yerdeki Bahab'ın üzerine indirmek üzereydi ki birdenbire göğsünden bir kılıç çıktı ve yere yığıldı. Arkasından bir delikanlı göründü, Bahab'ı yerden kaldırdı.

Bahab : Sen de kimsin?

Oğuz : Ben Oğuz sizin kurduğunuz Erzon İmparatorluğu'na bağlı minik bir bölgede babam ve kız kardeşimle kulübede yaşıyoruz. Benim babam bir demirci ustası hatta elinizdeki kılıcı da o yaptı. Eğer izin verirseniz sizi yemeğe davet etmek isterim.

Bahab : Teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın, sana cesur anlamına gelen "Mert" unvanını veriyorum. Hadi gidelim beni babanla tanıştır.

Berber eve gittiler. Eve vardıklarında Mert içeri seslendi:

— Baba eve geldim ve yanımda bir misafir getirdim.

Baba "Kimi getirdin?" derken Bahab'ı fark etti.

Baba : Ho...Hoş geldiniz efendim.

Bahab : Teşekkürler. Lütfen bana Bahab diye hitap edin.

Baba : Peki Bahab, lütfen sofraya buyurun.

Bahab sofraya oturdu.

Baba mutfağa seslenerek "Hadi kızım sofraya gel, misafirimiz var" dedi.

Oda kapısından içeri sarı saçlı, al yanaklı, mavi gözlü dünyalar güzeli bir kız girdi. Kız, Bahab'ı fark edince gözlerine inanamadı çünkü karşısında Eron İmparatoru Bahab vardı. Yine de kendini toparlayıp:

— Merhaba efendim ben Ale, diyebildi.

Bahab da Ale gibi gözlerine inanmamıştı çünkü karşısında dünyalar güzeli bir kız vardı. Bahab ona ilk görüşte âşık olmuş ve yemek boyu bakışlarını üzerinden alamamıştı. Tek sorun Bahab'ın sarayda bir karısı ve karısından doğmak üzere olan bir çocuğu olmasıydı. Ang çok eşliliği onaylamamıştı, bu yüzden çocuğunun annesi olacak eşine sadık kalması gerekmektedir. Bunları düşünerek yemeğini yedi.

Bahab:

— Çok güzel olmuş, ellerinize sağlık.

Baba:

— Sağ ol oğul, evimizde bir tabak aş pişiyorsa senin sayende.

Demirci ustası Baba, bu değerle konuğuna bir kılıç hediye etti; bunun üzerine Bahab belindeki kılıcı çıkarıp babaya verdi. Mert:

— Lütfen yatıya da kalın efendim, yani Bahab demek istedim.

Bahab, bu teklifi kabul etti. İşte o kara gece Bahab nefesine yenik düştü ve eşini aldattı. Sabah olduğunda Bahab kılıcını kuşanmış üstünü giyinmişti. Saraya doğru yola çıktı. Saraydakiler onu çok merak etmişti. Kimse ne olduğunu bilememişti.

Akşama doğru Bahab, davet edildiği ittifak yemeğine gitti. Barbarların amacı Bahab'ın yiyeceği yemeğe zehir katmak ve onu öldürmekti. Fakat Bahab öngörülüydü, yemeğini gizlice, kimse görmeden değiştirdi. Barbarların amacı onu sarayına dönmeden zehirlemektir ama zehirlenmediğini gördüler, zehrin geç tesir edeceğini ve Bahab'ın sarayına dönünce öleceğini tahmin edip endişe etmediler. Bahab kurnaz zekâsıyla işin içinden sıyrılmıştı, aynı zamanda yemekten sonra dışarı çıkan Bahab ormanda dolaşmaya başladı. Mavi ışığı tekrar gördü. İlerledi, bu sefer belinde kılıcı üzerine zırhı vardı. Ang onu cezalandıracaktı, ölümden beter edecekti. Mavi ışık Bahab'ı kendine çekti. Bahab hipnotize olmuş gibi ilerledi ve gene mavi ışık onu içerisine çekti. Neler oluyor anlamamıştı, her yerde sadece mavi ışık vardı, fakat dönüş yolu yoktu. Bir girdabın içinde yuvarlanırken gözleri kapandı.

Gözlerini açtığında bir sahilde olduğunu gördü. Burası görmediği bir yerdi, kendi ülkesinin her karışını biliyordu, burası oralardan bir yer değildi. Normalde ülkesinde hava sertti ama bulunduğu yerde hava güneşli ve yumuşaktı. Kendini yokladı, yaralanmamıştı. Fakat üzerindeki metal eşyaların hepsi gitmişti, babanın verdiği kılıç hariç. Ayağa kalktı ve

suyla suratını yıkadı. Bahab en dibi de görmüştü, kaçak bir hayat bile yaşamıştı, bu yüzden her durumu alışkındı. Bir şekilde yaşayabilirdi. Sanki buranın zorlukları Bahab için ayarlanmıştı. Kılıcını çıkardı ve düşmüş ağaçlardan birkaçını parçaladı ve kendine bir baraka yaptı. Daha düne kadar saraylarda yaşıyordu, bugünse kendine barınak yapıyordu. Karnı acıkmıştı, yakınlarda gördüğü ormana gitti ve bir şeyler bulmaya çalıştı. Biraz meyve topladı ve barınağa dönüp ateş yaktı. Meyveleri yedi ve yatıp uyudu.

Sabah uyandığında dili damağına yapıştı. Yürüdü yürüdü ve denizden biraz şu içti, tadı çok tuzluydu. Bahab topladığı çok tatlı meyvelerle karıştırdı. Böylece tatlı ve tuzlu birbirini dengeliyordu. Bu meyveler sanki şifalıydı. Bahab'a güç verdiler. Fakat Bahab artık sıcak bir şeylerin midesine girmesini istiyordu. Kılıcını kuşandı ve ava çıktı. Sahilin hemen arkasındaki ormanlığa dalıp ve iyice derinlere gitmeyi planlıyordu. Bu sırada sahilden kaçan bir yengeç gördü, kılıcını havaya kaldırdı, ardından yengecin hemen üzerine indirdi. Fakat kılıcını yengecin üzerinden çektiğinde yengece hiçbir şey olmamıştı. Sinir, açlık ve vatan özlemi birleşince bir anda dayanamadı ve yengeci eline aldı. Alt ve üst kabuğundan tuttu ve yengeci ikiye ayırdı. Derin bir şekilde, hızla nefes alıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sanki bunu o yapmamıştı. Elleri titremeye başladı. Yengecin kanı normal kan gibi değildi. Oldukça katı, gri-kırmızı renk karışımıydı. Etrafına baktı ve o anda fark etti. Ormandaki ağaçlar da griydi. Mavi ışığın içine daldığından beri aklında evine, alıştığı toraklara dönme arzusu yerleşmişti. Bir yandan hayatta kalmaya çalışırken bir yandan vatan özlemi çekiyordu. Eve dönme fikri kafasını o kadar meşgul ediyordu ki etrafında olan bitenin farkında değildi. Gözü şimdi açılmıştı.

Yengeci ve kabuğunu aldı barakaya döndü. Yengeci kabuğundan ayırdı. Kendi yaptığı kâsenin içine biraz su ekleyip yengeçle beraber ateşin üstüne koydu, yemeğini pişirdi. Nihayet midesine sıcak bir şeyler girdiği için mutluydu. Yengecin kabuğunu da ayrıca suyla pişirdi. Pişen yengecin kabuğunun üstündeki metalik gri rengin gittiğini gördü. Kabuğu çıkardığında kâsedeki suyun değişmiş olduğunu gördü. Bu sıvıyı alıp kılıcının üstüne sürdü ve bekledi. Sıvı kuruduğunda kılıcı çamura batmış ve temizlemeye çalıştıkça daha çok çamura bulanmış gibi duruyordu. Bazı yerlerde katı parçalar vardı, öylece duruyorlardı, kılıca yayılmamışlardı. Bahab kılıcı ısıttı ve üstündeki maddeyi kazıdı.

Ertesi gün tekrar ormanın derinliklerine gitti ve yemek aradı, bu böyle bir ay kadar sürdü. Bir gün ormanın hiç gitmediği bir yerine gitti. Orada taşın biraz yukarıda durduğunu fark etti. Taşın altında bir kitap buldu. Kitabın adıysa Voynich'ti. Kitabı aldı ve incelemeye başladı. İlginç biçimde kitapta yazılanları anlayabiliyordu. Kitapta daha önce bilmediği bir maddeden bahsediyordu. Bu maddenin adının "uru" idi. Bu bir metal çeşidiydi ama kendi

dünyasından değildi. Bu metal ilgisi çekmişti. En en çok nerde bulunduğu hakkında, kitapta bir bilgi arıyordu, sonunda buldu. Metalin olduğu yeri öğrendi ve oraya gitti. Önce onu kılıçla delip almayı denedi, bunun yarar olmadı. Ateşle eritmeyi denedi, oluyor gibiydi ama daha hızlı olmalıydı. Bir yandan da parmağıyla, tırnağıyla kazımaya başladı. Yeterince aldığına karar verince harap olmuş elleriyle barakaya döndü.

Kitaba göre bu metalden güçlü bir alaşım elde ediliyordu. Bahab, bir sürü birleşim denemişti ama hiçbiri ile işe yaramıyordu. En sonunda kitapta çare meyvesinden bahsedildiğini gördü. Bu meyve buraya geldiğinde suyla karıştırıp yediği meyveydi. Kitapta her derde deva olduğu yazıyordu. Bahab metalle çare meyvesini birleştirdi ateşin üstüne koydu. Kitapta okuduğuna göre mavi bir taş da bulması geremiyordu. Adaya hâkim metalik gri renk, uru ile bu mavi taşın birleşmesinin sonucu oluşmuştu. Kitapta mavi taşla alakalı bir şeyler daha yazıyordu ama ne yazık ki son sayfa yırtılmıştı. Bahab, dizlerinin üstüne çöktü ve Ang'a yalvarmaya başladı, mavi taşı bulmasında kendisine yardımcı olmasını diledi.

Ayağa kalktı, çare meyvesi ve uru metaliyle yaptığı karışımı aldı ve kılıcının kınında özel olarak yaptığı bölmeye döküp mavi taşın peşine düşmeye hazırlandı. Tüm adada mavi taşı karış karış arıyordu. Kocaman bir mağaranın ağzına gelmişti. Kendini içeri atması ile o bildiği mavi ışığı yine görmesi bir oldu. Elini uzattı; fakat bu sefer mavi ışık onu kendine çekmiyordu. Mavi ışığı kavrayıp ve eline aldığına onun bir ışık değil taş olduğunu anladı. Bu aradığı mavi taş idi. Taşı eline aldı ve kılıcının kınının bölmesine yerleştirdi, ardından dışarı çıktı ve şu sözleri söyledi:

— Ey Ang! Beni evime götür!

O anda mavi ışık parladı, Bahab'ın gözleri kapandı. Bahab gözlerini geri açtığına vatanı Erzon'daydı. "Ang'a şükürler olsun, geri geldim." dedi sevinçle. Sevinci kısa sürdü. Üstüne gelen birkaç barbar askeri gördü kılıcını çekti:

— Ang'ın adıyla başlarım. Ya Ang, sen bana kuvvet ver! diyerek düşmanın üstüne atıldı. Hepsini kılıca dizdi. Sırada İmparatorluğu'na gitmek vardı. Saraya gittiğinde o sahilde mavi taşı ararken burada, gerçek dünyada, zamanın hızla akıp geçtiğini kavradı. Sarayda iki mert ve yiğit delikanlı vardı. Bunların kendi oğulları olduğunu anladı. Gençlerin ikisi de 20 yaşındaydı. Ale'den olan çocuğunun ad Erkang, diğer evladının adı ise Varis'ti. Varis, Bahab'ı gördü ve kardeşine sordu:

— Bu adam da kim?

Erkang:

— Babamız.

Bahadır COŞKUN 7/B

PAUL'UN YOLCULUĞU

Yüksek seslerle bağırışmalar devam ediyordu. Patron, her zamanki gibi Paul'e söyleniyordu, ama Paul onu görmezden geliyordu. Sonunda patron, "Artık yeter!" diyerek onu kovdu. Paul, o gün iş dönüşü eve doğru yürürken beyaz bir tilkiyle karşılaştı. Bu ona tuhaf geldi. Göz göze geldiklerinde tilki koşmaya başladı. Paul de meraklanıp peşinden gitti. Tilkiyi takip ederken, en sonunda çıkmaz bir sokağa geldiler. Paul, tilkiyi köşeye sıkıştırdığını düşünürken birden onun duvarın içine girdiğini gördü. Şaşkınlıkla duvara yaklaştı, merak ve heyecanla nefesini tutup o da duvarın içine girdi. Ancak, kendini bir denizin dibinde bulduğunda panikledi. Nefesi yetmedi ve gözleri kapanırken gülüşmeler işitti.

Gözlerini açtığı anda, kendini sırlı sıklam bir şekilde bir ormanın ortasında buldu. Şaşkınlıkla ayağa kalkıp etrafına baktı. Gülüşmeleri duyuyordu, ama rüzgârın sesi bunları bastırıyordu. Önündeki yolda ilerlemeye başladı. Gülüşmelerin arasında kurt ulumaları da duyuluyordu. Sonunda bir yol ayrımına geldi. Karşısında siyah gölgelerin arasından geçen bir yol ile mavi ışıklar saçan ateş böceklerinin olduğu başka bir yol vardı. Kararsız kalan Paul, ikinci yolu seçti.

Ruhların arasından geçerken, tanıdık birilerinin etrafında olduğunu hissetti ama pek umursamadı. Yolun sonunda bir kulübe buldu. İçeride mavi ışıklar saçan bir atmosfer vardı. Paul, sessizce pencereye yaklaşmış içeriye bakındı. Beyaz tilkiyi minderde uzanırken gördü, yanında da siyah pelerinli biri vardı. Pelerinli kişi, koltukta uzanmış bir şeyler okuyordu. Paul, onları izlerken yanlışlıkla bir bitkiyi düşürdüğünde, içeriden bir kadın sesi, "İçeri gel," dedi. Paul, içeri adım attığında, kulübenin içindeki atmosfer onu büyülemişti. Mavi ışıklarla aydınlatılmış, huzur dolu bir ortam vardı. Beyaz tilki, minderde huzurla uzanırken, siyah pelerinli kişi koltukta derin düşüncelere dalmış gibiydi. Bir yandan az önce onu davet eden sesin sahibinin siyah pelerinli kişi olup olmadığını düşünen Paul, bir yandan da kendini burada beklenmedik bir şekilde bulmanın şaşkınlığıyla etrafı süzdü.

Siyah pelerinli kişi, Paul'un içeriye girişini sessizce izledikten sonra, kitabını kapatıp ona doğru döndü. Gözleri derin bir bilgelik ve sakinlikle parlıyordu. Ardından, yine aynı ses "Hoş geldin, Paul. Seni bekliyorduk" dedi.

Paul, bu beklenmedik karşılamayla bir an şaşkınlık yaşadı, ancak içindeki huzur duygusuyla birlikte kabul etti. Karşısındaki gizemli varlıkların sıcaklığı ve güven verici havası, onu rahatlatmıştı. Bu yolculuğunun burada sonlanacağını hissetti ve içinde derin bir memnuniyet duygusuyla doldu. Artık önünde yeni bir başlangıç vardı ve bu kulübedeki buluşma, onun hayatında dönüm noktası olacaktı. Paul, siyah pelerinli kişinin gözlerindeki derin bilgelikten etkilenmişti. Ona doğru adım attığında, kadın sesi tekrar duyuldu. "Sana yardım etmek için buradayız, Paul. Yolculuğunun sonuna geldin."

Paul, bu sözlerle birlikte içinde bir kararlılık ve merak duygusu hissetti. Ne için burada olduklarını öğrenmek istiyordu. Beyaz tilki sessizce yerinden kalktı ve Paul'un yanına yaklaştı. Onun bakışları, Paul'a sakinlik ve cesaret veriyordu.

Siyah pelerinli kişi konuşmaya devam etti. "Senin ruhunun derinliklerine inmek için geldik. İşsel yolculuğunun rehberliğini yapacağız."

Paul, bu gizemli varlıkların ne demek istediğini anlamaya çalışırken, içindeki merak daha da arttı. Onların sözlerinde bir yol bulacağını düşündü ve kendini bu deneyime tamamen açmaya karar verdi.

Kadın sesi yine duyuldu, bu sefer daha yumuşak ve etkileyici bir tonla, "Hazır hissediyorsan, içsel yolculuğun başlasın." Paul, kendini bu sıra dışı maceraya tamamen teslim etti ve bilinmezliğin gizemli sularına doğru adım attı. Paul, henüz başında olduğu bu yolculukta heyecan ve merakla doluydu. Siyah pelerinli kişi, ona rehberlik ederken, beyaz tilki de sessizce onların yanında ilerliyordu. Yollarını aydınlatan ateş böcekleri, gizemli bir atmosfer yaratıyordu.

Yol boyunca, Paul iç dünyasına daldı. Geçmişteki deneyimlerini ve duygularını keşfetmeye başladı. Korkularıyla yüzleşti, geçmişteki hatalarını kabul etti ve içindeki güçlü yanları keşfetti. Yolculuk ilerledikçe, derinleştikçe karşılaştığı her engelde daha da güçlendiğini fark etti. Siyah pelerinli kişi ve beyaz tilki, ona her adımda destek oluyordu. Onlarla birlikte geçirdiği her an, Paul'un içsel yolculuğunu daha da zenginleştiriyordu.

Sonunda, içsel keşiflerinin zirvesine ulaştıklarında, Paul artık kendini daha berrak ve güçlü hissediyordu. Siyah pelerinli kişi, ona dönüp gülümsedi ve "Artık hazırsın Paul, gücünü keşfettin ve dış dünyaya bu güçle adım atabilirsin," dedi.

Paul, bu keşif yolculuğunun sonunda bir dönüşüm geçirdiğini hissediyordu. Artık önünde yeni bir başlangıç vardı ve bu kez daha güçlü, daha bilinçli ve daha hazır hissediyordu kendini. Siyah pelerinli kişi ve beyaz tilkiyle vedalaşarak, dış dünyaya doğru adım attı, içindeki yeni güçle ve bilgelikle. Artık önünde, kendini bekleyen yeni maceralar ve keşifler vardı.

Arda ÇELİKEL 7/B

TUHAF BİR GÜN

Merhaba ben Çınar; sabah uyandım ve bir ses duydum. Ses ‘günaydın’ diyordu şaşırdım. Etrafıma bakındım ve etrafta robotlar vardı. Bana hizmet etmek için burada olduklarını söylediler. Ne olduğunu anlamadım. Sokağa çıkmak istedim ve robotlar bana montumu, telefonumu ve saatimi verdiler. Dışarıda da robotlar vardı, yani hizmet verenler; markette kasiyer, taksi şoförü gibi... Karnım acıkmıştı ve restorana gitmek istedim. Restoranı bulamadım ve birine sordum. Sorduğum kişi gülmekten konuşamadı ama en sonunda ‘yemekler artık haplarda’ dedi. Ben de durumu kurtarmak için ‘A, evet unuttuğum’ dedim. Tamam rezil oldum, kabul... Bir robot ‘yemek hapları’ diyerek bağırıyordu. Ben de yanına gittim. ‘Ne istersiniz’ dedi. Ben de ‘döner alayım’ dedim. Robot bana yeşil bir hap uzatıp ‘200 lira’ dedi. Saatimi uzatmamı istedi ve 200 lirayı saatimden çekti.

Birkaç hafta sonra hastalandım. Doktor robotlar ve hemşireler başımda toplanmış beni muayene ediyorlardı. Bana birkaç ilaç verip gittiler ama sonrasında daha çok hastalandım. Bu kez hastaneye uçan taksi ile gittim. Hastanede robotlar çalışıyorlardı ve bana serum taktılar. Sonrasında taburcu olup eve döndüm. Evde ‘televizyonun kumandası nerede’ dedim. Robot içinden çıkarıp bana uzattı. Bu kez de ‘televizyon nerede’ dedim. Duvar hareket etti ve televizyon ortaya çıktı. Haberlerde bankayı soyan hırsızın arandığını söylediler. Robotlardan oluşan polisler hırsızın fotoğrafını bulup aramaya devam etmişler ve onu çabucak bulmuşlar.

Sonra telefonum çaldı; telefonda “yansıt” ve “yansıtma” tuşları vardı. Yansıt tuşuna bastım ve yerden bir hologram çıktı. Konuşan kişi ‘Ek paket ister misiniz?’ dedi. Hızlıca yüzüne kapattım; ah şu reklamlar hala devam ediyordu.

İlgimi çeken bir şey daha vardı; sokakta gezerken su satan robot hiç görmemiştim ama reklamlarda artık ‘satılık 50 mililitre su topu’ diyordu. Televizyona baktım ve su pet şişede değil de, su topu şeklinde idi. Isırdığımda su topunu patlatıp yutuyormuşsun. Çok ilginç geldi.

İnsanlar tatilde ne yapıyor diye düşündüm ve telefonumu açıp araştırdım. Bir de ne göreyim; gezegenler arası tatil varmış. Daha derin araştırdım ve Mars’a üç saatte gidiliyormuş, bunu öğrenip çok şaşırmıştım. Hemen Mars’a bilet almak istedim. Mars’a bilet al yazısına tıkladım. On beş dakika sonra kalkacak olan uzay mekiğine bindim. Kendi kendine uçuyordu! Sonra uzaya çıktık ve birdenbire alarm çalmaya başladı. Mars’a düşeceğimizi sanıp korkuyla gözümü yumdum. Biraz sonra gözümü açtığımda odamdayım. Telefonumun alarmı çalıyor ve üstünde ‘okula geç kalma’ yazıyordu. Hadi Çınar doğru okula!

Çınar KAYMAK

5/C

BİLGE SİNCAP

Bir varmış, bir yokmuş. Zamanın birinde bir orman, ormanın içinde hayvanlar, hayvanların içinde de bilge bir sincap varmış. Bu sincap öyle zeki, öyle bilgeymiş ki ormanda bulunan tüm hayvanların derdine derman oluyormuş. Ormanda bulunan tüm hayvanlar dertlerini, sıkıntılarını sincaba anlatır, merak ettiklerini sincaba sorarlarmış.

Günlerden bir gün ormanda çok büyük bir yangın çıkmış. Tüm hayvanlar panik içinde bilge sincabın yanına koşmuşlar ve demişler ki:

— Bilge sincap! Sence bu durumda ne yap....

Bilge Sincap:

— Bir saniyeee!

— Ama bilge sincap!

— Buldum! Bence nehrin karşısındaki ormanın diğer yarısına gitmeliyiz.

— Ama bilge sincap, nehrin karşısına nasıl geçeceğiz?

— Timsahlar nehir boyunca sıralansın, biz de üzerlerine basarak karşı kıyıya geçelim.

— Bu iyi bir fikir.

— O zaman haydi acele edelim.

— Tamam.

Ormandaki bütün hayvanlar, nehrin içinde adeta bir kaya gibi duran timsahların üzerine basarak karşı kıyıya geçmişler.

Bilge Sincap:

— Hepimiz sağ salim ormanın diğer yarısına geçtik.

— Evet haklısın, ama ormandaki yangını söndürmemiz lazım. Ama bunu nasıl yapacağız, canımızı zor kurtardık. Keşke konuşabilseydik insanlardan yardım isterdik.

— Buldum! Papağanlar ... Onlar insanların dilinden anlayabiliyorlar. Onlar bize yardım edebilirler.

Bu fikir üzerine papağanlar insanların yanına gidip, onlardan yardım istemişler.

İnsanlar yangının çok büyük olduğunu anlayıp itfaiyeden yardım istemişler. Bir taraftan itfaiye yangını söndürmeye çalışırken, filler de hortumlarıyla nehirden aldıkları suları püskürterek itfaiyecilere yangının söndürülmesinde yardımcı olmuşlar.

Ormandaki yangın söndükten sonra hayvanlar tekrar timsahların üzerine basarak evlerine dönmüşler. El birliği le ormanı eski yeşil haline döndürmek için emek vermişler. Sonra da bu güzel ormanda mutlu mesut yaşamışlar.

Arda Eymen KARA

5/C

BETELGEUSE

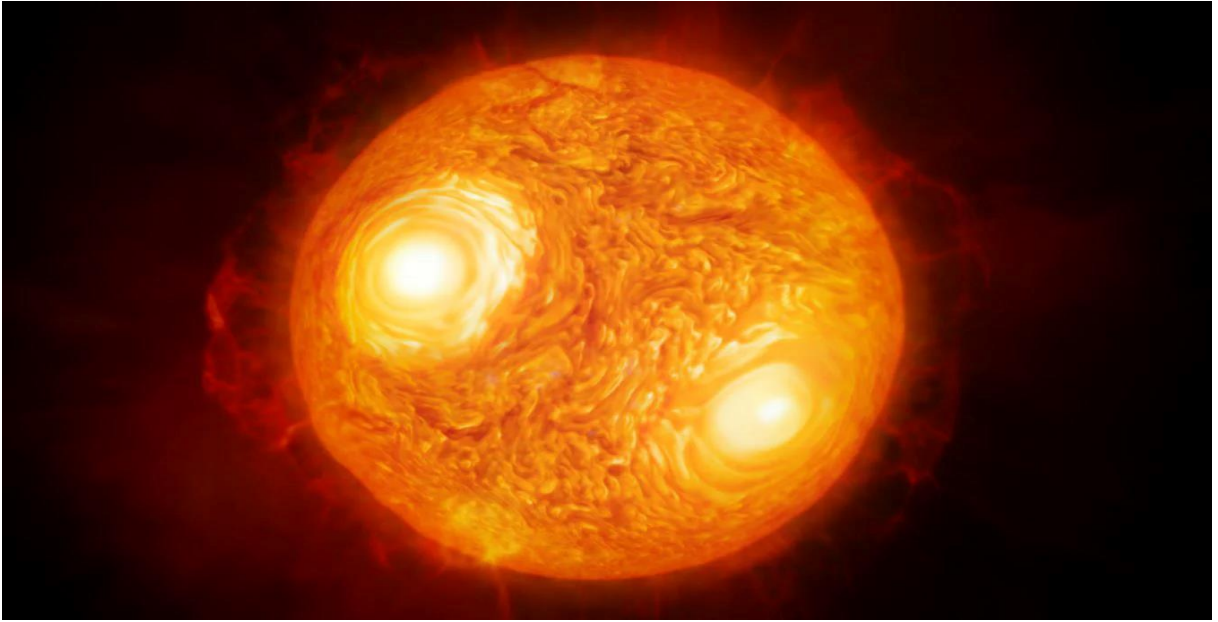
Bugün size Betelgeuse adlı yıldızı anlatacağım. Bu yıldız benim en sevdiğim yıldızdır. Evrendeki en büyük yıldızlar arasında tahmini 6. sırada yer alır. Bu yıldızın süpernova patlamasına az kalmıştır. Süpernova, bir yıldızın ömrünün sonuna gelip yani son yaşına ulaşır çok büyük bir patlamaya uğramasıdır.

Betelgeuse, Arapça olarak, "el-cevze'nin eli" anlamına gelir. Bu yıldız tam 10.010.000 yaşındadır. Betelgeuse, Güneş'in çapının yaklaşık olarak 600 katıdır. Süpernova patlamasına hazırlıklı olduğu için bu yıldızın yüzeyi çok düzenli görülemez. Bazen parlar bazen söner. Ben bu yıldızı sevdiğim için büyük şeylere bu adı vermişliğim vardır. Güneş bu yıldızın yanına geldiği zaman bir karınca, hatta mikrop gibi gözükabilir. Betelgeuse, süpernova patlamasına uğradığında (yaklaşık birkaç ay içinde) Dünya'da dolunay kadar parlak bir şekilde gözükcek. Ben o anı merakla bekliyorum. Bu patlamadan sonra görüntü 6 ila 12 ay arasında sürecek. Çıplak gözle bile görülebilecek.

Bu yıldız patlama yaşadığında bilim insanlarının yaptığı açıklamaya göre, endişelenecek çok az şey var. Bu yıldız patladığında içindeki radyasyonun çok çok az bir kısmı Dünya'da etkisini gösterecektir. Yani bu etki az olacağı için korkmamıza gerek yoktur.

Rüzgar SÜSLÜ

5/C

SIHİRLİ OLMAYAN KEDİ

Bayan Sihirli Bacak sınıfa hafta sonu ödevi veriyorken şu cümleleri kurdu: “Sınıf, bu hafta sonu ödeviniz pazartesi günündeki gösteri için ilk sihirli kedinizi almak!” “Bu cesur kediler sizi kaos canavarlarından koruyacak.” Zeynep heyecanla koltuğunda kıpırdanırken zil çaldı.

Diğer öğrenciler süpürge dolabının önünde sıraya girerken Zeynep, zamanda yolculuk yapan kedilerin ve soğukta sertleşen patiskaların hayalini kurarak evcil hayvan dükkânına gitti. Ancak dükkâna vardığında geriye yalnızca bir kedi kalmıştı ve o da bir kutunun arkasında saklanıyordu. “Üzgünüm” dedi satış sihirbazı. “Süpürgeyle gelmeliydin.” Zeynep çok üzüldü. Uçuş sınavını geçene kadar ailesi onun süpürge almasına izin vermiyordu. Korkan kediye baktı. Cesur ya da sihirli görünmüyordu.” Onun gücü nedir?” diye sordu. Sihirbaz omuz silkti. “Kim bilir?” Zeynep düşündü. Herhangi bir kedi, hiç kedi olmamasından daha iyiydi! Kediye kucağına aldı.” Ona Güçlü adını vereceğim!” Sihirbaz kaşlarını çattı. “Aslında Zayıf ismi bu kediye daha çok yakışır” dedi ve sinir krizi geçirircesine gülmeye başladı. “

Miyav?” dedi kedi. Sesi kesinlikle ‘Güçlü’ ismine benzemiyordu. Ama gücü ortaya çıkar çıkmaz bunun bir önemi kalmayacak, diye düşündü Zeynep! Zeynep yeni kedisini eve taşıdı. Caddeyi geçtiğinde, köşeyi döndüğünde ya da ön kapıyı açtığında kedi büyümlü hiçbir şey yapmadı. Eve girince kanepenin altına çok çabuk saklandı ama büyümlü olacak kadar değil. İlk gecesini battaniyenin altında geçirdi.

Ertesi gün parkta eğitim gören tüm cadılar ve sihirbazlar yeni evcil hayvanlarını birbirlerine gösteriyordu. Leyla,” Benim kedim her renge dönüşebilir.” dedi. Gökçe, “Benim kedim ateş püskürtebilir” dedi. Sıla,” Benim kedim hepsinden iyisi” dedi.” Havayı kontrol edebiliyor!” Oyun alanına birkaç kar tanesi serpildi. “Gördün mü? Az önce bunu yaptı! Peki, seninki ne işe yarıyor Zeynep EYÜPOĞLU?” Zeynep sıkılarak kar botlarına baktı. “Bu bir sır” diye mırıldandı. Ona neden Zeynep EYÜPOĞLU adını verdiler ki? Bütün sınıftaki en sıkıcı, en normal soyadıydı.

Zeynep çok utanmıştı. Tam evcil hayvan dükkânını arayıp para iadesi talep edecekken aklına kedinin güçlerini sınaama fikri geldi. Ya onun henüz ortaya çıkmamış bir gücü varsa? Eve geldiğinde Zayıf kanepede uyuyordu. Zeynep arkadan gizlice ona yaklaştı, parmağını ona doğrulttu ve “Görünmez ol!” diye bağırdı. ZAP! Zayıf ‘ın kuyruğu şişe fırçası gibi şişmişti. Büyü atışı doğrudan ona doğru geldi ve -BING! - Hemen sıçradı. Zeynep kaşlarını çattı. Zayıf görünmez değildi. ” Miyav?” dedi Zayıf. Sesi o kadar tizdi ki (Ama sihirli bir şekilde tiz değil) Zeynep “Sorun değil Zayıf” dedi onu kaşıyarak.” Sihirli olmaman kimin umurunda? Sen iyi ve cesur bir kedisin.

Pazartesi günü Zeynep, elinde Zayıf ile okuldan içeriye girdi. Kedi gösterisi kendisi ve Zayıf için pek iyi gitmiyordu. Leyla’nın kedisini disko topu gibi parlıyordu. Sıla’nın kedisini sırt çantasını ateşe vermişti. Devasa bir fırtına bulutu Gökçe’nin masasının üzerinde gezindi ve doğrudan başına yağmur yağdırdı.” DURUN!” dedi Bayan Sihirli Bacak. “Zeynep EYÜPOĞLU, gösteri için sırada sen varsın.” Zeynep derin bir nefes aldı ve sınıfın ön tarafına doğru yürüdü. Zayıf’ı taşıyıcısından dışarı sürükledi. “Ben Zeynep EYÜ-eee şey YILDIZ ve bu da... GÜÇLÜ!” Bayan Sihirli Bacak kaşlarını çattı. “Gerçekten bir Güçlü’ ye benzemiyor” dedi. “Daha çok Zayıf’a benziyor.” Zayıf, Zeynep’in kollarından kurtulmaya çalıştı. “Hımm!” dedi Bayan Sihirli Bacak. “Onun gücü nedir?” Zeynep cevap veremeden Zayıf serbest kaldı. Kuyruğu tamamen dikildi, sınıfın etrafında koştu, o koştuğunda kalemler ve büyü kitapları etrafa saçılıyordu fakat başka şeyler de oluyordu. Herkesin kedisini yaptığı işi durdurmuştu.

Bayan Sihirli Bacak şaşkınlıkla ayağa fırladı. “Zeynep EYÜPOĞLU! Sen kedilerin en güçlüsüne sahipsin.” “Sınıf, bu bir ANTİ BÜYÜ KEDİ!” Zeynep şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Elbette her şey şaşkıncu bir şekilde normale dönmüştü. Bayan Sihirli Bacak, “ANTİ BÜYÜ KEDİLERİ son derece güçlüdür” dedi. Zeynep çok mutlu olmuştu. Zayıf sadece normal değil SİHİRLİ OLARAK normaldi! Onun, yanında cesurca durmasından gurur duyardı. Yani sandalyesinin altına saklanmayı bırakır bırakmaz. 😊

Zeynep EYÜPOĞLU 5/C

HAYAT

Hayat denilince aklınıza nasıl bir görsel geliyor? Kiminin aklına kuşların çatıların üzerinde mutlu bir şekilde cıvıldaşıp etrafı izlemesi gelir. Kiminin aklına ise gene kuşlar gelir ama bu sefer daha farklıdır bu görsel, kuşlar gene aynı çatının üzerindedir, ama kar yağıyordur, hava buz gibidir, kuşlar ağaçlardan bulabildikleri tüm dalları alıp yuva yapmaya çalışıyordur. İki resim arasındaki ayrımı fark etmiş olmalısınız. Size bahsettiğim bu iki görselde aynı kuşlar, aynı çatı var; fakat yaptıkları şeyler farklı. Bir de olayları tersten görelim. İlk görseldeki kuşların ağaçlardan topladıkları dallar ile ev yaptıklarını düşünelim, bu ikinci görseli çok etkiler çünkü bu sefer ikinci görseldeki kuşlar donmaz, evleri hali hazırda bulunur zaten.

Düşündüğümüz zaman hayat da bu iki görsel gibidir, geleceğinize karşı ne ekerseniz onu bulursunuz. Örneğin şu an tembellik yapıp yatıyorsan gelecekte kendini para dilenirken bile bulabilirsin. Lakin şu an düzenli ve istikrarlı çalışıyorsan başarmanın yarısını tamamlamışsın demektir. Aslında şu an söylediğim şey, az önce bahsettiğim iki kuş görselini çok andırıyor. Eğer birinci görseldeki kuşlar yazın dal topluyor olsaydı kışın bahsettiğim kuşlar donmazdı. Bu da demek oluyor ki gelecekteki hayatımızı geçmişte ne yaptığımız etkiler. Ama hayat sadece geçmiş ve gelecekteki çalışmamıza bağlı değildir. Hayatta mutluluklar, hüznler, korkular vardır, hayatta bunlar da büyük rol oynar. İnsan yaşadığı süreçte bunların hepsini tadar. Bazen bir özlem yoluyla hüznü tadarız, bazı zamanlarda bir başarıyla gururlanırız. Hayatta bunların hepsi bulunur.

Beyaz rengi gibi hiç düşündünüz mü? Beyaz renk neden ana renklere girmekte? Ben sebebini size açıklayayım. Beyaz rengin ana renk olmasının nedeni içinde tüm renkleri bulundurmasıdır. İlk bakışta çok sade bir renktir beyaz; fakat içinde tüm renklerin olduğunu bilinci hiç de sade gelmiyor kulağa bence. Aynı hayat gibi, sadece kelime açısından bakarsak “hayat” kelimesine, doğumdan ölüme kadar olan yaşam süresidir hayat ve bu haliyle kulağa çok sade gelir. Ama bir de verdiğim örnekleri düşünün, bence hiç de sade değildir hayat, aynı beyaz rengin tüm renkleri barındırması gibi o da tüm duyguları, her şeyi barındırıyor. O yüzden hayata boş demek bence insanın kendine ettiği bir hakarettir. İnsanın kendisine hakaret etmesi ise çok acıdır; ama geçirdiği yaşam sürecinde gerçekten hiçbir şey yaşamamışsa ona lafım yok. Bence bu lafı söyleyenler tabiri biraz yanlış anlamışlar, çünkü “hayat boş” derken kastedilmeye çalışılan şey bence hayatta çoğunlukla hüzn duygusunun diğer duyguları anlamsız kılmasıdır. Belki onlar daha fazla hüzn yaşamışlardır. Ama sonuç olarak “yaşamışlardır”.

Hayatta hiçbir şey yaşanmamış değildir, illaki küçük bir duygu bile yaşanıyor. Aslında hayatın boş olmadığını camdan baktığımızda bile anlıyoruz. Bir örnek vereceğim, camdan öylesine baktığımızı farz edelim. İki kedinin bağıra çağıra, arada pençe atarak birbirlerine bağırdıklarını duyarız. Bu görseli kafanızda bir canlandırın, onların gözlerinden bile birbirlerine olan öfkelerini görürüz. Hâlbuki birbirlerine olan hırslarının nedenini bilemeyiz. O sinirin yarattığı hırs ile o iki kedinin birbirlerine verdiği zararı düşünün. Oysaki bir iki gün sonra birbirlerinin yanından geçtiklerinde birbirlerini umursayacaklar, yollarına devam edecekler belki de. İşte insanların da böyle olması gerekir. Bazı hüznleri bir kenara bırakıp yollarına devam etmeleri gerekir, çünkü insan bir duyguyu hele olumsuz ve kendine zarar verecek bir duyguyu ne kadar derin ve uzun süre yaşarsa kendine o kadar zarar verir. Bakın kedilere, hiç kafaya taktıklarını sanmam. İnsanlarla kediler asla bir değil tabi ama hayattaki iyi olan duyguları tamamen bir kenara bırakıp sadece hüznü yaşarsak vay halimize... Elbette her hüzn aynı değildir, hepsi ayrı seviyelerde yıpratır insanı. Bir annenin evladını kaybetmesiyle, bir öğrencinin sınavdan düşük almasının yıpratıcılığı asla karşı karşıya gelemez bile. Sınavdan düşük almanın verdiği hüznü belki bundan beş yıl sonra hatırlamayız, ama bir annenin evladını kaybetmesi onun kalbine bir delik açar o delik hiç onmayan bir yara gibi kanar durur. Bu iki hüznün verdiği acı asla aynı değildir. Gelgelelim anlatmak istediğime,

eğer acınız bir evlat acısı kadar büyükse kırılan tabaktan yemek yenmez o ayrı bir konu, lakin yaşadığımız hüzün sınavdan

düşük almak gibi kayda değer değilse aynı başta anlattığım kediler gibi davranmanız daha doğru olur. Yani yolumuza devam etmeliyiz.

Sonuç olarak hayat ne rengârenktir ne simsiyahtır. Hayat beyazdır ve o beyaza renk katacak olan sensin. Bu yüzden hayatını güzel yaşa, unutma ki bu hayata bir defa geliyorsun, nasıl yönetip yönetemeyeceğin sana kalmış. Kendi hayatını mümkün olduğunca mutlu, huzurlu, güzel ve temiz yaşa. Tamamen kendin koşacağın bu maratonda sana iyi koşular diliyorum.

Saliha Elif TOKLAR
7/B

6 ŞUBAT

Ben Buğlem, 5. sınıfa gidiyorum. Sizlere oldukça üzücü bir olay anlatacağım. 5 Şubat gecesi okullar kar nedeniyle tatil olmuştu. Herkes mutlu bir şekilde uykuya dalmıştı. Ama 6 Şubat tarihi saat 04.17'de bir felaket yani deprem meydana geldi. Bu deprem ilk olarak saat 04.17'de 7.7 büyüklüğünde olup, saat 13.24'te ise 7.6 büyüklüğünde ikinci bir deprem olmuştu İstanbul ve çevresi bu depremden etkilenmemişti ama o deprem binaları değil kalplerimizi, umutlarımızı ve hayallerimizi yıkmıştı. Sabah uyanıp böyle bir felaketle karşılaşınca eminim hiç kimsenin tadı tuzu kalmamıştır. Korkunç felaketten uyanana kadar haberim olmamıştı. Televizyonda bu haberi görünce odama gidip hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Aslında kar yağdığı için insanlar çok mutlu olurlar -hele de çocuklar- ama o kara gün kar yağmasın diye dua ettim. Herkes acı çekiyordu, bir de hava buz gibiydi. Bu durum insanları daha da zor durumda bırakıyordu. Binlerce insanımız hayatını kaybetti, yaralandı, pek çok aile yok oldu geride dinmek bilmeyen acılar kaldı. Bütün binalar onarılsa da kalbimiz hiçbir zaman onarılmayacak. 6 Şubat'ı unutmayalım, unutturmayalım.

Buğlem ÖZCAN 5/E

BİR MUCİZE DOĞUYOR

Doğuyor, doğuyor!
Bir mucize doğuyor
Onun şanlı destanı
1881’de başlıyor.

Üç katlı ahşap o pembe evde
Açtı gözlerini Selanik’ te.
Bir ulusu kurtaracağını
Kimse bilemezdi elbette.

Bir mucize doğuyor
Türk milletini kurtaran.
Bağımsızlık uğruna ömrünü feda eden
Cumhuriyeti getiren.

ASLI ÇATAN 5/E

ASLAN İLE TAVŞAN

Bir zamanlar ormanın birinde zengin bir aslan yaşarmış. Aslanın bir sürü arkadaşı varmış. Tilki, çita, köpek, ayı... Aslan hepsini çok severmiş ve hep onlara yardım edermiş. Kötü günlerinde, iyi günlerinde hep onların yanında olurmuş. Aslanın bir de düşmanı, tavşan varmış. Aslan ve tavşan birbirlerinden nefret ederlermiş ve ne zaman karşılaşsalar birbirlerine tuhaf tuhaf bakarlarmış. Aslanın evi çok büyükmüş. Evinin yanında da bir tane daha büyük bir evi varmış. Bu evde aslanın paraları varmış. Aslan o kadar zenginmiş ki paraları eve bile zor sığarmış. Evde parası olduğundan onu çok iyi bir şekilde kilitlermiş. Tavşanın evi de aslanın evinin birkaç adım ilerisindeymiş. Aslanın aksine tavşan çok fakirmiş ve evinde neredeyse hiç yiyecek yokmuş. Zavallı karnını bile zor doyururmuş. Ayrıca evi o kadar küçükmüş ki evin içine tek başına zor sığarmış. Fakat hiç parası olmamasına rağmen tek başına mutluymuş. Pek arkadaşı yokmuş. Ama o bunu takmıyormuş. Oysa aslan arkadaşsız duramazmış. Hep

arkadaşlarıyla takılmaya çalışırmış.

Bir gün aslan para dolu evine bakmaya karar vermiş. Tam kapının önündeysen bir şey fark etmiş... Evin kapısı kırılmış bir vaziyetteymiş. Kurnaz tilki bir yolunu bularak evin içine girip ne var ne yok hepsini çalmış. Aslan evin içine bakmış ama evde bir kuruş bile yokmuş, çok üzülmüş. Arkadaşlarının yanına gitmiş ve durumu anlatmış. Arkadaşları bunu duyunca onunla dalga geçmişler ve onun yanında olmamışlar. Aslan daha üzgün bir şekilde kalan tek mal varlığı olan evine gidecekmış ki bir şey fark etmiş. Sağlam olan evi de avcılardan kaçan fil tarafından yanlışlıkla yıkılmış. Bunu gören aslan üzüntüsünden kahrolmuş. Yapacağı hiçbir şey yokmuş. Bir ağaç bulmuş ve kenarına oturmuş. Bir an yanına tavşanın geldiğini fark etmiş. Aslan, her zamanki gibi

kavga edeceklerini düşünmüş ama öyle olmamış ve tavşan aslanın yanına oturmuş. Aslana "Aslan kardeş ne oldu? Neden yüzün asık böyle? ' diye sormuş. Aslan ise ona her şeyi anlatmış. Tavşan çok üzülmüş onun adına. Onu yanına almış, aslana yardım etmiş. Aslanın her zaman yanında olmuş, o günden sonra aslan ve tavşan çok iyi arkadaş olmuşlar. Birlikte çok eğlenmiş, gülmüşler. Bir gün aslan, tavşana "Tavşan kardeş sen çok iyi birisin, zor günümde hep benim yanımda oldun. Oysa bir sürü arkadaşım vardı ki hiçbiri bana yardım etmedi.. Sadece benimle alay ettiler." demiş. Bunun üzerine tavşan,"Eee, aslan kardeş ne demişler? Dost kara günde belli olur, bana da böyle yapmak yakışırdı zaten" demiş.

Selin ALASAN 6/E

ATATÜRK

Adını duydum okula başlayınca,
Ziyarete geldim bir gün yanına,
Hüzünlendim, duygulandım uyuyamadım da
Seni gördüm ben o gece rüyamda
Sarı saçlıydın,
Mavi gözlerin uçsuz bucaksız bir deniz,
Sen yoksun biz ne yapacağız ki sensiz?
Ülkemi kurtaran büyük kahraman!
O sensin, korkusuz ulu Atatürk!

Melisa Hançer 5/E

BEN VE ARKADAŞLARIM

Bir zamanlar çok uzaklarda dağlar arasında güzel mi güzel, şirin mi şirin bir köy varmış. Bu köyde yemyeşil bahçe içinde ağaçlarla kaplı bir okul varmış. Bu okulda da tüm öğrencileri zor şartlar altında okuyan hedefleri yüksek öğrenciler varmış. Aslında hepsinin hayat hikayeleri de aynıymış. Hafta içi okula gider, hafta sonları tarla, bağ, bahçe işleriyle uğraşırlarmış.

Her türlü zorluklarla mücadele eden bu okulun başarılı öğrencileri hafta sonu etkinlik yapmaya karar vermişler. Öğrencilerden kimileri yanlarına gitar, kaval, bağlama alarak gölete pikniğe gitmeye karar vermişler. Ayşe herkesin getireceklerini planlamış. Ali meyve suyu, Arda ve Yasin tabak bardak, Esmâ ile İpek börek, Nazlı ise meyve getirecekti. Hafta sonu geldiğinde hep birlikte buluşup pikniğe gitmişler. Oturup dinlendikten sonra ip atlamaya, yakan Top oynamaya başlamışlar. Yasin de arkadaşlarıyla eğlenerek oynamaya devam etmiş. Oyun bittikten sonra arkadaşlarını masaya çağırıp sofrayı hazırlamalarını söylemiş. Ayşe Esmâ'ya seslenerek " Sofrayı serebilir misin? İpek sen de yardım eder misin?" demiş. Kuşların cıvıltısı arasında kahkahalar eşliğinde piknik yapmışlar. Kuş sesleriyle dolu ormanlık alanın yanında bulunan göletin başında dinlendikten sonra, Yasin kemençesini çıkarıp "Ayşe senin sesin güzel bir Karadeniz türküsü söyler misin?" demiş. Nazlı ise kavalla ona eşlik etmiş. Ayşe türküleri söylerken zamanın nasıl geçtiğini bilememişler. İpek havanın karardığını yarın okulun olduğunu ve ödevlerin yapılması gerektiğini söyledikten sonra hep birlikte toplanıp evlerinin yolunu tutmuşlar. O gün o kadar mutlu olmuşlar ki o günü yetişkin olduklarında bile unutmamışlar.

Nurullah Ali ASLAN 5/G

CAN DOSTUM

Ayşe ile Elif'in tanışma hikayeleri şöyle başlamıştı. Elif çok heyecanlıydı hızlıca yatağından kalktı, odasını topladı, elini yüzünü yıkayıp üstünü giydi, ailecek kahvaltı yaptılar. Elif okula gitti, babası da işe gitmişti. Elif sınıfının içerisine girdi, herkes gülümseyerek Elif'e bakıyordu, boş bir sıraya geçti. Sırasının yan tarafında oturan Ayşe adlı kızla tanıştı Ayşe sevimli ve güler yüzlü bir kızdı.

Öğretmen sınıfa girdi. Öğretmenlerinin ismi Berrak'tı hepsi öğretmenlerini çok sevmişlerdi. Teneffüs zili çalmıştı. Ayşe ile Elif birlikte bahçede oyun oynamışlardı. Bir süre sonra zil çalmış eve gitme zamanı gelmişti. Ayşe ile eve gittiler. Ayşe, Eliflerin evinin yanındaki apartmana taşınmıştı. Elif eve geldiğinde olan biteni annesine anlattı. Bir süre sonra Elif'in annesi ile Ayşe'nin annesi tanıştı. Ayşe ile Elif sitenin bahçesinde oynadı. Akşam olunca Elif olan biteni babasına anlattı, yemek yediler sonra Elif dişlerini fırçalayıp yatağına yattı. Elif rüyasında bile arkadaşı Ayşe'yi görüyordu.

Sabah olduğunda ailecek kahvaltı ettiler. Elif üstünü giyip annesiyle ve babasıyla vedalaşıp okulun yolunu tuttu, Ayşe çoktan gelmişti. Birbirlerine günaydın dediler. Kitaplarını açtılar. Öğretmen geldi. Ders işlediler. Zil çaldı ve Ayşe ile bahçeye çıktılar. Koşturdular eğlendiler. Çok mutluydu ikisi de. Ayşe artık Elif'in yalnızca arkadaşı değil, can dostuydu.

Elif Sude ÖZTÜRK 5/G

CANIM AILEM

Hüznün, mutluluğun, şefkatin

Birleştiği yerdir aile.

Sevginin, saygının, huzurun

Kavuştuğu yerdir aile.

Annem, babam, kardeşim

Hepsini candan severim.

Ailem benim her şeyim,

Canım ailem benim.

Acı tatlı her anımda,

Ailemdir yanımda,

Bana her zaman güvenir,

Canım ailem benim.

Mehmet Eymen AYLAÇ 5/G

ÇEVRE KİRLİLİĞİ

İnsanların yaşadıkları bölgenin temizliği özellikle sağlıkları için çok önemlidir. Örneğin yaşadıkları bölge bakımsızsa, çok tozluysa, hava kirliyse; akciğer hastalıkları, astım, alerji gibi hastalıklara yol açar. Çevre kirliliğinin içine denizler, okyanuslar, dereler gibi su kitlelerini de ekleyebiliriz. Çünkü her gün milyonlarca atık sulara atılıyor. Bu nedenle balıklar, ahtapotlar, köpek balıkları, su kaplumbağaları gibi hayvanların soyu da tehlikeye atılıyor. Bir de ormanlar var tabii. Ormanlardaki çöpleri insanlar atıyor. Mesela pikniğe gidiyorlar yiyorlar, içiyorlar eğleniyorlar ama çöplerini doğaya atıp gidiyorlar. World of Statistics'in yayınladığı en kirli ülkeler listesinde Türkiye yirminci sırada yer alıyor. Bir düşünsenize kirlilik yüzünden günde kaç çocuk ölüyor! Her türlü kirliliği önlemek için temiz olalım. Dünyayı bizden sonraki nesiller için yaşanılabilir bir halde bırakalım.

Sümeyye Tanem KAYA 5/G

SESSİZ DOSTUM

Söyleyemedi Miya karnının acıktığını,
Yavaşça gitti sahibinin yanına,
Baktı gözlerinin taaa içine.
'Hadi!' der gibi dokundu patileriyle.

Bütün hayvanlar böyledir,
Söyleyemezler isteklerini hissettirirler.
Her zaman sevgimize muhtaç,
Dünyamızın asıl sahipleridir onlar.

Emir Faruk GÜNAL 5/G

EVDEKİ HAREKET

İstanbul'un en güzel semtlerinden birinde yaşayan bir aile varmış. Bu aile Yılmaz ailesiymiş. Yılmaz ailesi anne, baba ve iki çocuktan oluşmaktaymış. Yılmaz ailesi bir yaz günü karar alır ve birkaç günlüğüne Antalya'ya tatile gider.

Salonun köşesine bırakılmış ve çok susayan çiçekler üç gün sonra su aramak için evi gezmeye başlar. Mutfağın önünden geçen çiçekler musluktan akan suyu görünce mutfağa girerler. Sandalye şaşkınlık içinde "Siz kimsiniz, nereden geldiniz?" diye sorar. Çiçekler "Biz yan odada yaşıyoruz. Susadığımız için geldik." derler. Masa "Bizden başka konuşabilen biri olduğunu bilmiyordum" der. Kalorifer peteği uyanır ve "Bu evde sadece aslında ben konuşabilirim." der. Çiçekler konuyu dağıtma amaçlı "Biz çok susadık nereden su bulacağız?" der. Sandalye "Şimdi benim üstüme çıkın oradan da tezgaha doğru ilerleyin." diye fikir verir. Çiçekler tezgaha çıkar ve "Şimdi ne yapacağız?" diye sorarlar. Sandalye "Evyenin üstünde armatür var onu kendine çek." der. Çiçekler suyu kana kana içer. Evin kapısından aniden bir anahtar şingirtisi duyulur, herkes hızlıca korkarak yerine geçer.

O günden sonra Yılmaz ailesi evden her çıktıklarında arkadaşlar mutfakta buluşur, sohbet ederler.

Hiranur SAĞLAM 5G

KUŞLARA NASIL BAKILIR VE GÜVENLERİ NASIL KAZANILIR?

Kuşları olanlara selam, başlıktan da gördüğünüz üzere sizlere kuşlarla ilgili bazı bilgiler vereceğim. Mesela bir evcil hayvan aldınız veya alacaksınız en basitinden kuş satın almayı düşünüyorsunuz diyelim. Öncelikle evcil hayvan almak büyük bir sorumluluk gerektiriyor.

Kuşun eve geldiği ilk iki hafta çok önemli. İlk iki hafta kuşunuzun evi tanınması lazım. İki hafta geçmeden kuşu kafesten çıkarırsanız, kuş panik yapar, uçamaz. Uçarsa bir yerlere çarpar ve düşer. Bu kuşumuza zarar verebilir [kanat, gaga kanaması veya kırılması gibi]. Bir iki hafta kafeste kalırsa, odayı tanır ve alışır, bir veya iki hafta sonra çıkarsa rahatça uçar ve bir yerlere konmakta sıkıntı çekmez.

Kafese parmağınızı sokarsanız kendini korumak için ısırıyor gibi yapar veya ısırır. Bu eylemi yapınca elinizi çekerseniz sürekli yapacaktır ama elinizi çekmezseniz bu eylemi yapmayı yavaş yavaş bırakacaktır. Kuşunuzun gelişimi için ona çeşitli oyuncaklar almalısınız. Kuşunuz bir yaşına girmeden önce konuşma eğitimi vermeniz gerekir. Bu tür eğitimlerin nasıl yapıldığını YouTube'daki çeşitli videolardan bulabilirsiniz. Eğer bu vakit geçtikten sonra eğitim vermek isterseniz çok zorlanabilirsiniz.

Kuşunuz erkek ise hemen konuşabilir ama dişi ise konuşması daha zor olacaktır. Kuşunuzun istemediği en ufak bir hareket yaparsanız, kuşunuzun size olan güvenini kaybedebilirsiniz. Kuşunuza ani bir hareket yapmamalısınız. Onu en çok vakit geçirdiğiniz odaya koymalı ve günde en az iki defa kafesten dışarı çıkarmalısınız. Aile bireylerine verdiğiniz ilgiyi kuşunuza da vermeli ona iltifat etmelisiniz. Eğer sevdireyorsa başını okşamalısınız.

Eğer kendini sevdiren ve uysal bir kuş istiyorsanız Sultan Papağanı alabilirsiniz. Benim Sultan Papağanım var, çok uysal ve sevdireyor, komiklik yapıyor. Bizi bazen de anlayabiliyor. Umarım bilgilendirici olmuştur.

Fatma Betül ÇIRAK 5/E

FELAKET

Soğuk bir gece sabaha karşı 04.17'de,
Açtık kapıyı o korkunç felakete,
Herkes aradı sevdiklerini bilmem ki nerede
Verdik kalbimizi kahrolmuş Türkiye'ye.

Altmış beş saniyede söndü ışıklarımız
7,7 şiddetinde yandı yüreklerimiz,
Artçılarla korktu bütün ahalimiz,
Verdik kalbimizi yaralı Türkiye'ye

Dünya seferber oldu bu büyük felakete,
Sardık yaralarımızı ordu millet hep el ele,
Sokaklar enkaz oldu, evler yok olmuş yerlerde
Yurdumuzun güneyi asrın felaketinde,

Güneydoğu Anadolu Bölgesi,
Çok ağlattı çoluk çocuk herkesi,
Enkazlarda hayvan dostlarımızla birlikte,
Nice yaralı eller tuttuk büyük sevinçle,
Verdik kalbimizi o gün Türkiye'ye.

Fuat Eymen SEVİN 5/E

HAYALLERİM VAR BENİM

Çocuğum ben heyecanlı, meraklı, neşeli,
Yarın için umutlu çocuğum ben,
Geceleyin yıldızları gözleyen,
Gündüz gökyüzünde kayık yüzdüren.

Hayallerim var benim gözlerim ışıltı, ışıltı,
Koşarım kovalarım trenleri,
Düşerim, kalkarım, yeniden denerim,
Yine de yorulmaz bedenim.

Bazen bir zeplin olurum, uçarım,
Keşfe çıkarım maviliklere,
Bazen de bir kitap olurum,
Yüzerim kelimelerle, yorarım kendimi.

Bayramım var benim, Ata'mdan armağan,
Kalpleri umutla dolduran,
Nisanlar gelsin, bayramlar bitmesin,
Bayraklar inmesin, sevinçler bitmesin isterim.

Bora Çelikel 5/C

ORMAN CANLILARI

Bir varmış bir yokmuş, çok uzun zaman önce büyük bir ormanda, tüm canlılar mutlu bir şekilde yaşarlarmış. Ormanda herkes birbirini çok severmiş. Herkes birbirine yardım edermiş. Ormandaki en bilge kişi yaşlı bir filmiş. Fil diğer tüm canlılara göre çok daha büyük ve akıllıymış. Herkes onu çok severmiş. Bir şey olunca ilk ona sorarmış. Ormanda tüm hayvanlar iş birliği yaparmış. Ormanı korumak ve çevreyi temiz tutmak için canla başla çalışarlarmış.

Bir gün ormanda herkes toplanmış. Fil ormandaki diğer canlılara demiş ki, eğer birlik olursak başaramayacağımız şey yoktur. Ormandaki en küçük canlılardan biri olan karınca, ben çok küçüğüm ne yapabilirim? Fil hemen cevap vermiş, “küçük ya da büyük olmak önemli değil. Önemli olan birlik olmak, hepimizin farklı güçleri ve yetenekleri var. Sen küçük olduğun için her yere girebilirsin ben senin girebildiğin yerlere giremem. O yüzden güçlerimizi birleştirmeliyiz”. Bunun üzerine karınca çok sevinmiş. “Hiç böyle düşünmemiştim” demiş.

Hayvanların toplandığı sırada çevreden korkunç sesler gelmeye başlamış. Hep beraber seslerin geldiği yöne gitmişler. Bir de ne görsünler bir sürü insan ormanda piknik yapıp çevreyi kirletiyor. Üstelik ateşte yakmışlar. Bir anda orman sakinleri panik olmuşlar. Ya yangın çıkarsa ya da bu insanlar ormana zarar verirse ne olacaktı!

Orman sakinleri toplanıp sorunu düzeltmek için ne yapacaklarını tartışmaya başlamışlar, Ayı ve Aslan hemen atılmışlar, bunu biz çözeriz insanları korkutalım kaçıralım. Akıllı Fil hemen cevap vermiş: “Hayır! Bunu şiddet yoluyla halledemeyiz. Hep beraber gidip onlara ormanda hayvanların yaşadığını göstermeliyiz, zaten birlik olduğumuzu görürlerse ormana zarar vermekten kullanmaktan vazgeçerler!” Sonra hep birlikte insanların yanına doğru gitmişler, insanlar durumu fark edince hatalı olduklarını anlamışlar ve hemen ateşi söndürmüşler. Çevreye attıkları çöpleri toplayıp çöp kutusuna atmışlar.

Bilge Fil, Gördünüz mü? Birlik olup üstesinden gelemeyeceğimiz iş yok demiş. O günden sonra, orman sakinleri her sabah bir araya geldiler ve mutlu yaşamlarına devam ettiler

Bu masal bizlere birlik ve beraberliğinin önemini anlatıyor. Ayrıca doğamızın ne kadar önemli olduğunu ve onu korumamız gerektiğini unutmayalım.

Yusuf Salih KALKMAZ

5/G

ORMANLARI NEDEN KORUMALIYIZ?

Ormanlar insanlar için çok önemlidir. Ayrıca hayvanlar ve diğer canlılar için de öyle. Ormanlar insanlar için önemli, çünkü ormanın, insanların yaşamaya devam etmesi, temiz hava alması için oksijen kaynağı olan ağaçları vardır. Canlıların yaşam alanıdır ormanlar. Her insana iyi gelir, kuş cıvıltılarını dinlemek, temiz hava almak, yeni yeni canlılar öğrenmek, piknik yapmak çoğu insanın sevdiği şeylerdir. Ormanları korumak sorumluluk değil zorunluluktur. Çünkü insanların yaşamasına yardım eder ormanlar. Mesela bir insanın yaşam kaynağı nefesidir. Tabii nefes kaynağı da ormandaki ağaçlardır, hiçbir insan kendi yaşam kaynağını yok eder mi? Ormanları temiz tutmalı, ormana yakıcı, hayvanlara ve diğer canlılara zarar veren şeyler atmamalıyız. Ailenizle ormana piknik yapmaya gittiniz, yerlerde çöpler bıraktınız. Eve dönerken bir düşünün “Acaba ormandaki canlılara, toprağa, havaya zarar verir mi?” diye. Belki bıraktığınız o çöpler bir kuş, kedi gibi bir sürü hayvanın veya herhangi bir canlının hayatına, yaşamına son verebilir. Önlemlerimizi alalım ormanları koruyalım!

Bedia Elif KAPAR 5/G

SÜPER GAZETECİLER

5.sınıfa gidiyorum adım Buğlem. Bu ay Süper Gazeteciler kitabını okudum ve sizlere anlatmak istiyorum. Bu kitap 190 sayfadan oluşuyor. Yazarı ise Aytül Akal'dır. Ben bu kitabı çok ama çok beğendim. Okurken hem biraz heyecanlandım hem de biraz mutlu oldum. Bana göre bu kitap duygusal ifadeler barındırmıyor, kitabın dili sade ve akıcı. Bu kitaptan çıkardığım ders kim olursa olsun insanlara çok fazla güvenmemeliyiz. Ama bu durum anne ve babamıza güvenmeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Bu kitabı aldığımda çok uzun gelmişti ama kitaba başladıktan sonra bütün fikrim değişti. Bu kitabı okuduğum için çok mutluyum. Beni bu kitap ile tanıştıran canım öğretmenim, Neşe Köstek'e çok ama çok teşekkür ederim. Süper Gazeteciler'i akrabalarım ve kuzenlerime tavsiye ettim, sizin de okumanızı öneririm. Değerli zamanınızı metnime okumaya ayırdığınız için teşekkür ederim.

Buğlem ÖZCAN 5/E

SOKAK HAYVANLARI

Hayvanlar kaldı sokakta.
Yemekleri var mı tabakta?
Geceleri üşürler mi yatakta?
Kedi, köpek kaldı sokakta.

Sokak hayvanları da candır,
Bulamazlar ki 'Kuzu Tandır,
Neticede hayvandır,
Onlar da sevgiye muhtaçtır.

Dur! Dokunma, mikrop var onlarda,
Sen, inanma sakın bu yalana,
Her canlı muhtaçtır sevgiye,
Korkma! Dokun, kediye, köpeğe

Şu karanlık günlerde,
Onlarla aydınlandı bahçemiz,
Bu güzel hayvanlarla,
Mutlu yaşıyoruz hepimiz.

İpek TAŞOVA 5/G

SEYİT ONBAŞI

Çanakkale’de bir onbaşı,
Kurtarıyordu bu toprakları
Sipere geçiyor,
Yarasını temizliyordu.

Çanakkale Savaşı’nda
Vardı bir onbaşı
Yüreğindeki cesaretiyle,
Taşımıştı top mermisini

Vatanını seven,
Uğrunda canını veren,
Kahramanlık destanı yazan,
Sensin Seyit Onbaşı!

Defne KIZIL
5/E

BAL PORSUĞU VE SERĐE

Ormana bahar gelmiştir. Serđe bir sabah uyanır ve canı bal ister. Serđe balın nerede olduğunu bilir. Bala ulaşmanın zorluklarının farkındadır bal yemek isterken arılar serđeeye zarar verirler. Hassas ve narin bedeni arıların iğnesine dayanamaz. Ne yapacağını dűřünürken yakın dostu, ormanların cesur, korkusuz, akıllı, bir o kadar yoğun kokan dostu bal porsuğu gelir. Bal porsuğuna ne arı ne bűcek ne de diğer zehirli canlılar kalın derisi sayesinde zarar veremez. Bal porsuğunun kalın derisi her řeye dayanıklıdır.

Serđe de en az bal porsuğu kadar zekidir.

-Arkadaşım, sana neden bal porsuğu diyorlar?

-Balı çok severim de ondan.

-Ben de balı çok severim, bak aklıma ne geldi. Bugűn bal yemeye gidelim mi?

-Yiyelim ama balı nereden bulacağız?

-O iş bende, hadi gidelim.

Serđe ormandaki en gűzel ve lezzetli balların olduĐu yeri bal porsuĐuna gűsterir. Serđe bal porsuĐunun aynı anda balı ve arıları nasıl yediĐini izler ve arıların ona hiçbir zarar veremediĐini gűrűr. Buna oldukça řařırsa da bal yemeyi çok istediĐinden sesini çıkarmaz hayretler içerisinde arkadařını izler. Serđe doĐru arkadařla bal yemeĐe geldiĐini, dayanıřmanın çok önemli olduĐunu bir kez daha anlar. Karnı doyan bal porsuĐu kovanın yanından ayrılır. Serđe rahat rahat balını yer ve bűyle bir dost edindiĐi için çok mutludur.

Yusuf Tuna elik 5/G

PENDİKSPOR ALTYAPIMIZ LİG ŞAMPİYONU

Ahmet bir gün yürürken halı sahada bir kulübün maç yaptığını görür. Bunlardan biri Pendik spor altyapısı ve Ankaragücü altyapısıdır. Pendik spor altyapısı Ankaragücü altyapısına karşı 2-1 kazanır. Ahmet maçtan sonra Pendik spor altyapısında oynamak ister. Pendik spor altyapısının teknik direktörü Mehmet Bey'den takıma katılmak istediğini söyler. Teknik direktör Mehmet Bey şöyle cevaplar:

-Katılmak istiyorsan elemeleri geçmen gerek.

-Peki hocam elimden geleni yapacağım.

Ahmet elemelere girdi, geçmeyi başardı. Takımında yedek oyuncuydu. Teknik direktör Mehmet Bey, Ahmet'i maçlarda genellikle ikinci yarı oynatıyordu. Uzun süre sonra Ahmet takımında yedek oyuncu olmaktan çıkmıştı artık asil oyuncuydu. Takımında orta sahadaydı. Zorlu geçen pek çok maçtan sonra Pendik spor altyapısı o yıl ligde birinci olup şampiyon oldu. Böylelikle hep birlikte sevinçle kupayı havaya kaldırdılar. Teknik direktör Mehmet Bey gururla oyuncularına bakıyordu.

Alptuğ Batuhan DEMİR

5/G

TAŞIN ARKASINDAKİ BİLMECELER

Mavi adında bir kız varmış. Bu kızın sarı saçları ve masmavi gözleri varmış. Ve Mavi'nin kendisiyle yaşıt, 19 yaşında kumral, Deniz adında bir arkadaşı varmış. Günlerden bir gün iki arkadaş sahile gitmişler. Sahilden ormana doğru araba ile ilerlerken bir anda GÜM! diye bir ses gelmiş.

Deniz:

-İnşallah teker patlamamıştır.

Mavi:

-Şey... Galiba patladı.

Arabadan inmişler ve bir de bakmışlar ki tekerlek patlamış.

Deniz:

-Eyvah! Şimdi ne yapacağız?

Mavi:

-O zaman telefon edip yardım çağıralım.

Mavi arabaya doğru yürürken dağın yamacına doğru yusuvarlak, pürüzsüz ve büsbüyük bir taşın mağaranın girişini kapattığını görür.

Mavi:

-Hey! Ben o taşın arkasına bakmaya gidiyorum.

Deniz:

-Beni burada tek bırakmayacaksın değil mi?

Mavi:

-Tek kalmak istemiyorsan benimle gel.

Deniz:

-Tamam ama bizim gücümüz o taşı kaldırmaya yetmez.

Mavi:

-O zaman taşı sen çek, ben iteyim.

Deniz "Olur" der. Baya uğraştıktan sonra taşı itmişler ve bir anda toprağın altından çıkan bir kitabe görmüşler. Kitabede şöyle yazıyormuş; "Şimdi karşınıza gelecek 3 bilmeceye hazır olun eğer bilemezseniz buradan çıkış yok eğer bilerseniz size ormandan çıkmak için yardım edilir ve her soru başına 3 cevap hakkınız var."

Mavi:

-Bilmeceyi okuyorum. Vardır ama göremezsin, o olmasa hiç bilemezsin? Peki bu nedir?

-Tabi ki akıl.

Cevap doğrudur ve diğer bilmeceye geçerler.

Deniz:

-Okuyorum. Varken yok olan, yokken var olan şey nedir?

Mavi:

-Şey... Gölge mi?

Cevap yanlışmış ve son iki hakları kalmış.

Deniz:

-Bence anneler.

Cevap yine yanlışmış ve son bir hakları kalmış.

Mavi:

-Buldum korku.

Cevap doğru çıkmış ve sıra son bilmeceye gelmiş.

Mavi:

-Okuyorum. Herkesin yaptığı şey nedir?

Deniz:

-Bence tuvalete gitmek.

Cevap yanlışmış ve iki hakları kalmış.

Mavi:

-Bence su içmek.

Cevap yine yanlışmış ve bir hakları kalmış.

Deniz:

-Nasıl düşünemedik? Cevap yaşlanmak.

Cevapları doğruymuş ve bir anda nereden geldiklerini anlamasalar da polis arabalarının siren sesini duymuşlar. Polisler Deniz'le Mavi'yi evlerine götürmüş. Mağara ise sonsuza dek kapanmış ve taşın üzerinde kitabenin arkasındaki bilmece yazıyormuş.

Serra Kaya 6/E

HATAY'DA DEPREM

Nerede o eski günler?

Sokakta top oynayan mutlu çocuklar...

Tatlı derin uykularındayken

Bir anda beşikte sallanırcasına sallandılar.

Yıkıntılardan çığlık sesleri duyulur,

İmdat! Kurtarın beni dercesine

Enkazın altında kaldılar,

Sokakta titreye titreye...

İnsanlar yardıma koşar,

Hayatlar kararır.

Yiyecekler dağıtılır,

İhtiyaçlar karşılanır.

Arjin Işık Açıköz 5\G

GEZEGENLERİ KEŞFEDİYOR

İlayda uzayı çok merak eden bir kahramandı. İlayda 8 yaşında idi. Uzay gemisi ile gezegenleri keşfetmek için yola çıkmıştı. Dünya'ya en yakın gezegen olan Venüs'ün yanından geçti.

İlayda Venüs'ten uzaklaşırken gökten taşlar düşmeye başladı. Sonra uzaklaşmaya çalıştı. Zar zor taşların arasından geçmeyi başarmıştı. Uzaktan yüzüne ışıltılı bir şey çarpmıştı. Ay Güneş'ten aldığı ışığı yansıtıyordu. Sonra bir gezegen daha gördü bu ise Merkür idi. Merkür'ün yanından geçerken sıcaklığın yükseldiğini fark etti. Güneş'in yüzeyi çok sıcak olduğu için fazla yaklaşımadı. İlayda Güneş'i arkasında bırakmıştı. Uzaktan küçücük bir ışık görünen yer ise bir yıldızdı. Dünya'dan farklı olarak denizin rengi kırmızıydı. Dağlar ve ormanlar ışıltılı parlıyordu. Uzay gemisi ile güvenli şekilde iniş yaptı. Dağlardaki bitki ve ağaçların hepsinin rengi farklıydı. Gezegeni ilk İlayda bulduğu için gezegeni, uzayı ve bütün her şeyi çok sevmişti. Birisi ya da birileri uzayda yeni bir gezegen keşfeder ise.

“Nagihan'da yanımda olsaydı ve benim gördüklerimi Nagihan'da görseydi” dedi. İlayda'nın en yakın arkadaşı Nagihan'dı. Uzay gemisine bindi ve Dünya'ya dönüş yolculuğuna çıktı. Annesi Melis ve babası Emirhan onu bekliyorlardı. İlayda gördüklerini anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Azra TOPAL 5/ F

KÜRESEL ISINMA

İnsanoğlu için sonunu düşünmeden Dünya'yı kirletiyor. Kirlettikçe de Dünya'mızın ömrü kısalıyor. Her yıl dünyamızın sıcaklığı artmakta, bunu durdurmak ise bizim elimizde. Buzullar hızla eriyor. Penguenler, kutup ayıları, kutup tilkiler gibi daha bir sürü canlı evlerinden oluyorlar. Şimdi siz bir düşünün. Evinizden sizi çıkarıp sokağa atsalar ne hissedersiniz? Ben kötü hissedirdim. Şimdi buzullarda yaşayan bir sürü hayvanı evlerinden alıp dışarı atıyoruz. Ağaçları kesip yerlerine yüksek binalar yapıyoruz. Dünyamızın etrafını saran ozon tabakası da delinmekte. Bunları düzeltmek için fabrika bacalarına filtreler takılmalı, şahsi araç kullanımı azaltılıp olabildiğince toplu taşıma araçları tercih edilmelidir. Buna daha bir sürü örnek verilebilir. Ağaçları kesmemek, doğayı korumak, örneklerin başında gelir. Ağaçlar; nefestir, havadır, huzurdur, yeşil alandır. Bizim para için kestığımız ağaçlar aslında atalarımızın bize bıraktığı bir mirastır. Hem bir yazarımız da şöyle demiştir: İnsanoğlu ağaçları kesip, kağıt yapıp kağıtların üzerine de AĞAÇLARI KESMEYİN yazar. Bu söz benim çok hoşuma gidiyor. Gidecek başka bir Dünyamız yok. Bu yüzden bizden sonraki insanlar için onların da temiz bir Dünyada yaşaması için birlik olmalıyız. Kısacası Dünyamızı korumalıyız.

Ali Osman Erdem 7 B

İNATÇI YAVRU LEYLEK

Bir zamanlar ağacın tepesindeki yuvasında ailesiyle birlikte yaşayan yavru bir leylek varmış. Yavru leylek çok inatçıymış, kimse ona laf geçiremiyormuş.

Annesi- Hadi yavru leylek yatma vakti, dediğinde:

_ Hayır yatmak istemiyorum, diyormuş.

Anne Leylek- Uyumazsan büyüyemezsin, demiş.

Yavru leylek hiç umursamamış. Sabah olmuş kahvaltı yapmak için anne leylek yavru leyleği çağırmış. Fakat yavru leylek yine inatçılık yapıp kahvaltı yapmamış. Günler günleri, aylar ayları kovalamış. Yavru leylek artık büyümüş. Bir gün arkadaşlarıyla dışarıda oynarken arkadaşlarından biri onunla dalga geçmeye başlamış.

_ Ha, ha, ha! Şuna bakın çok kısa, zayıf ve güçsüz. Bir de bize bak boyumuz uzun, güçlüyüz ve kilomuz tam yerinde ama o bizden farklı. Yavru leylek ağlayarak eve gitmiş. Annesine:

_ Anne ben neden kısa ve zayıfım? demiş.

Anne Leylek_ Sana uyu dediğimde uyumuyordun. Ben sana uyumazsan büyüyemezsin, yemek yemezsen küçük kalırsın demiştim. Ama sen inatçılık yapıp beni dinlememiştin ve bu yüzden kısa güçsüz ve zayıf kaldın, demiş.

Bundan sonra yavru leylek yemeğini düzenli yemiş, düzenli uyumuş ve bol bol protein tüketmiş. Bir zaman sonra boyu uzamış, kilosunu düzelmiş ve güçlenmiş. Arkadaşları bundan sonra yavru leylekle hiç dalga geçmemişler.

Fatma Zehra ERTEN 5/F

ÇANAKKALE ZAFERİ

Nice acılar yaşandı.
Nice anaların gözyaşlarıyla sulandı ovaların.
Nice şehitlerin kanlarına bulandı denizleriniz
Nice yiğitlerin can verdi toprağında.

Her milleti bağrına bastın.
Bize zaferi tattırdın.
Şehitlerin kanıyla
Al bayrağımızı donattın.

Mustafa Kemal'in önderliğiyle,
Mehmetçiğin cesaretiyle,
Vatan sevdasıyla
Seni kazandık Çanakkale.

Gizem Rüzgar GÜLEY 7/D

EROS İÇİN ADALET...

Eros, tekir bir kediydi . Sevecenlik, tatlılık, şirinlik... Hepsi vardı onda. O kara gün geldi çattı. Site güvenliği Eros'u binanın dışına çıkarmıştı. Sonra ne olsun bir adam o sitenin kapısından içeriye giriyor. O esnada kapıyı açık bulan Eros da içeri girdi ve her yeri ıpsıladı. Eros asansöre girmeye karar verdi ve asansörün içine girdi. Kendini yalıyor, temizliyordu. Asansörün içinde bir adam vardı, İ. K. İdi adı. Kedi yalanırken kediyi birden korkuttu. Kedi ise kendini korumak için tısladı Bunun üzerine İ. K. Duruma sinirlendi. Onun daha fazla üstüne gidiyor ve kediyi daha fazla korkutuyordu. Asansörün kapısı açıldı. Eros kaçmaya başladı. Ama canımız İ.K. onun peşinden koştu. Eros ise o büyük koridorda koşmaya başladı. Sağa, sola, sağa, sola... Artık gücü bitmişti Eros 'un. Ve durdu. Bir kapının önünde, kambur bir şekilde. İ.K. İse kediyi bırakmadı tabii, onu önce ayağı ile vurarak yere yatırdı. Sonra karnına tekme atmaya başladı. Tamı tamına altı dakika boyunca kediyi tekmeledi. Eros 'un ağzından kan gelmişti. İ. K. Onun işinin bittiğini anladı ve eve gitti. Eros 'un gerçekten de işi bitmişti, nefes alamıyordu, oksijensiz kalmıştı. Son kez kendini yaladı, temizliğini yaptı. Ve artık melek olmuştu. O kayıtları gören güvenlik görevlisi polisi çağırdı ve polisler olay yerine geldi. İ. K. 'yi evinden aldılar ve mahkemeye götürdüler. Karar üç yıl beş ay hapis cezasıydı. "O gün iyi değildim, sinirliydim. O anlık öfkemle yaptım." dedi ve cezası bir yıl, beş aya düştü. Avukatı ise "Kedinin sahibi yok, kimseye bir şey olmadı." diyerek karara itiraz etti ve İ.K. serbest bırakıldı. Bir buçuk ay sonra apartmandakiler şikayet ettiği için yeniden mahkeme yeniden görüldü bu sefer ise ceza, iki yıla olarak belirlendi. İ.K. son olarak "Karımla evimize kapandık, dışarı çıkamıyoruz." diye bir savunma yaptı. Ama sonrasında ne olacağı bizleri oldukça meraklandırıyor. Savunmasız bir hayvanı böyle acımasız bir biçimde öldüren bu insanı kınıyor en ağır cezayı almasını umuyoruz.

Beril Çeviker 5/E

KAYBOLAN CEYLAN

İssiz ormanda kaybolan bir ceylan varmış. Bu ceylan annesinin sözünü dinlemediği için kaybolmuş. Ve bunun için çok pişmanmış. Ormanda annesini ararken çalıkların arasından sesler gelmeye başlamış ve korkmuş çalıkların arasından sincap çıkmış ceylan çok korkmuş

Sincap - Ceylan kardeş senin ne işin var burada? demiş

Ceylan - Ormanda annemi kaybettim lütfen yardım et! demiş.

Sincap - İlk önce buradan uzaklaşmalıyız çünkü burası kurtların bölgesi derken etraflarını kurtlar sarmış.

Kurt - Vay vay burada kimleri görüyorum.

O sırada ormanlar kralı aslan çıka gelmiş. Sürü lideri kurt telaşlanarak oradan uzaklaşmış ve diğerleri de arkasından koşmuş. Aslan, sincap ve ceylanın derdini öğrenmiş. Tam o sırada kurnaz tilki araya girerek şöyle demiş:

Kurnaz Tilki - Aslan kardeş ne işin var burada?

Aslan - Ceylan kardeş annesini kaybetmiş Sincap kardeşle birlikte annesini aramaya koyulduk, demiş.

Kurnaz tilki hiçbir şey demeden oradan uzaklaşmış. Aslan ne olduğunu anlamamış. Aslan, Ceylan ve Sincap yola koyulmuşlar. Yolda yürürken çukura düşmüşler. Meğerse kurnaz tilki aslan, ceylan ve sincap gelmeden onlara tuzak kurmuş. Ve bir günleri orada geçmiş. Ertesi gün aslanın arkadaşı Tekir o yoldan geçiyormuş.ve Aslanın sesini duymuş. Tekir, aslan ve diğerlerine yardım etmiş ve onları çukurdan kurtarmış. Artık tekir de olayı biliyormuş. Bu dörtlü koyulmuş yolda ceylanın annesini arıyorlardı. Sonrasında bir yere oturup yoldan gelen geçene sormaya başladılar. Sorduklarının bir tanesinin söylediğine göre annesi de ceylanı arıyormuş. Tekir, aslan,ceylan ve sincap ormanın merkezine gitmişler. Ceylan gördüklerine inanmamış karşısında annesi varmış. Ceylan koşarak annesinin yanına gitmiş. Anne ceylan yavrusuna kavuştuğu için çok mutluymuş. Ceylan başından geçenleri anlatmış. Annesi duyduklarına çok üzölmüş, yavru ceylan bir daha ıssız ormanda annesinin elini bırakmayacağına söz vermiş.

Zeynep Esila ÇELİK 6/E

YAPAY ZEKA

Yapay Zeka gittikçe gelişiyor; geliştikçe de insanları işsizliğe tembelliğe sürükleyecek gibi görünüyor. Bir insanı yapay zeka yönetse ne olur? Bu sorunun cevabının iyi yanları da var kötü yanları da. Yapay Zeka insanların beyin hastalıklarına, doğuştan gelen rahatsızlıklarına bile iyi gelebilecek şeyler yapar. Fakat bunun kötü yanı da insanı üşengeçliğe iter. Savaşların bile arkasında yapay zekanın etkisi var. Yapay Zeka görünmeyen bir robot gibi oyunlarda çocukları ve insanları bağımlılığa sürükleyebiliyor. Yapay zekanın insanı sadece yönetebileceğini sanmayın bazı insanlar yapay zeka sayesinde dolandırıcılık yapabiliyor. Mars'ta yapılan bir çalışma sonucunda yapay zekadan yardım alarak bitkinin fotosentez yapip yapamayacağını denemişler ve başarılı olmuşlardır. Elon Musk dünyaya şu uyarıyı yapmıştır:” Yapay Zeka nükleer bombalardan daha çok tehlikelidir. Yapay Zeka bildiğimizden çok daha fazlasını yapabilir. Gelişme hızı katlanarak artıyor onları sıkı ve etik olarak kontrol etmedikçe felaket olabilir. Yapay Zeka gelecekte dünyayı ele geçirebilir ve yönetebilir. Yapay Zeka ilerleyen yıllarda duygusuzluğun artmasına, ahlaki bozulmalara, algoritmik önyargıya ve cesaret ve yaratıcılığın azalmasına sebep olabilir.” Yapay Zeka bu şekilde gelişmeye devam eder ve biz o zaman potansiyel risklere nasıl hazırlanacağımızı ve bunlardan nasıl kaçacağımızı öğrenemezsek, bu durum uygarlığımızın en kötü olayı olabilir.

Hasan ERDEM 7 /B

ATAMIN ÖNCÜLÜĞÜ

Devlet elden giderken,
Atam girdi devreye.
Düşmanı dağıttı
Yurttan tek tek

Düşman şaşır kaldı,
Böyle bir manzaraya
Türkler savaşıyordu.
Canını dişine takarak

Atam öncülük etti.
Tüm yurda, tüm ülkeye
Atamın öncülüğünde,
Savaşlar kazandı bu millet

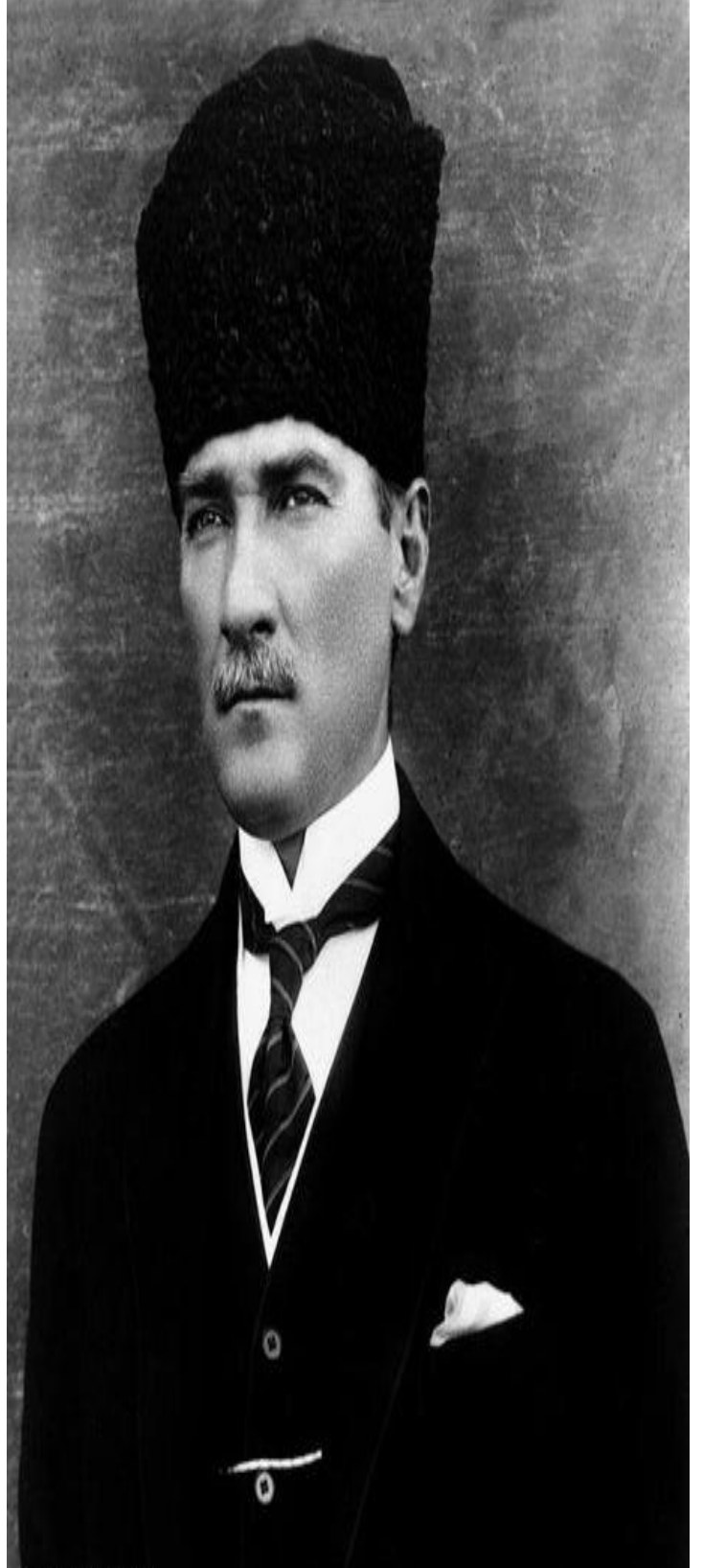
Atatürk olmasaydı
Ne yapardı bu vatan?
Belki hala
Saltanatla yönetiliyordu vatan.

Hükmediyordu padişah
Tüm yurda, tüm ülkeye.
Padişah ne derse o olur
Padişah ne yaparsa doğrudur!

Atam bizi kurtardı,
Bu yanlış hayattan.
Özgürlüğü hediye etti,
Bu güzel vatana.

Devlet elden giderken
Atam girdi devreye,
Düşmanı dağıttı
Yurttan tek tek.

Defne BÖR 5-A

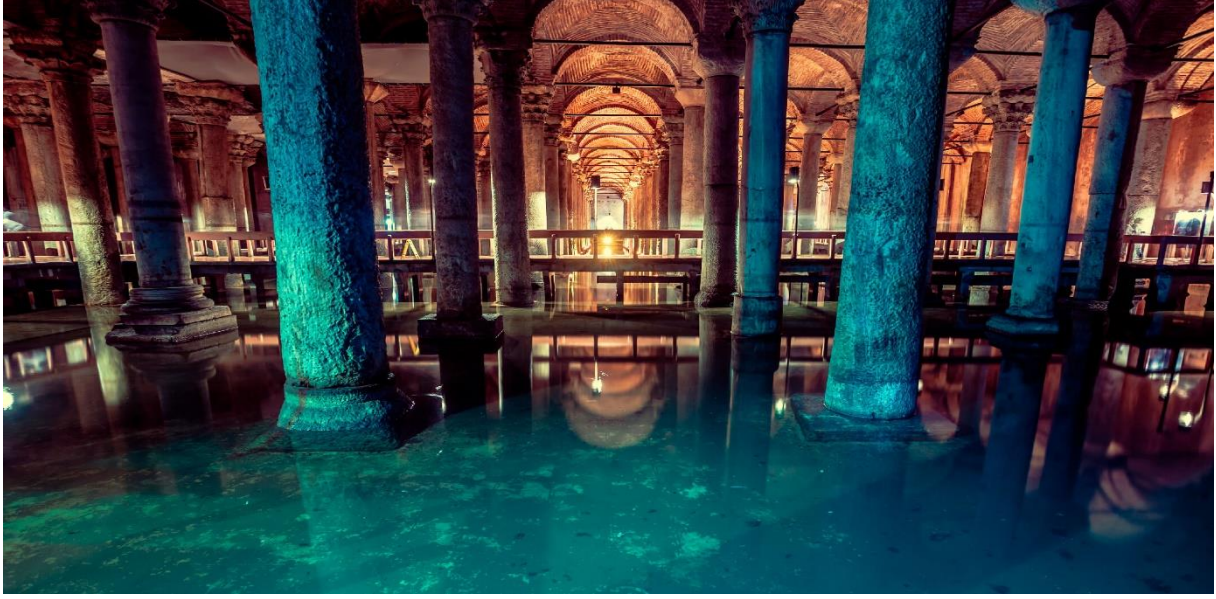

ŞEHİRLERARASI YOLCULUK

Bir cumartesi günüydü. Cem ve Ceren'in canı çok sıkılıyordu. Akıllarına tavan arasındaki küçük oda geldi. Ara sıra oraya gidip eski eşyaları karıştırıp eğlenirlerdi. Tavan arasındaki sandığı karıştırırken kalın bir kitap buldular. Aslında bu bir kitap değil, kitap şekli verilmiş gizemli bir kutuydu.

Kutuyu açtıklarında harflerin ve sayıların yazılı olduğu tuşlar görürler. Tuşların altında da bir not vardır. Notta şöyle yazıyordu:

“Gitmek istediğiniz şehrin baş harfini, plaka kodunu ve tarihi yerin ismini aralarına bir boşluk bırakarak kodlayınız.”

Cem ve Ceren nereye gitmek istediklerini düşünmeye başladılar. Kars'ta yaşadıkları için Ceren İstanbul'daki Yerebatan Sarnıcı'na gitmek istiyordu. Cem ise Şanlıurfa'daki Göbeklitepe'ye gitmek istiyordu. Anne ve babaları uyuyunca yolculuğa çıkmak için anlaştılar. Gece on iki olmuş, Cem ve Ceren hariç herkes uyumuştur. Kutuyu açıp ekrana “İ34 YEREBATAN SARNICI” yazdılar. Bir anda kendilerini sarnıcın içinde buldular. Nereden geldiğini anlamadıkları bir ses sarnıcın hikayesini anlatmaya başladı.

“Yerebatan Sarnıcı İstanbul'un su ihtiyacını karşılamak için 526-527 yıllarında Bizans İmparatoru I. Justinianus tarafından yaptırılmıştır. Bir rivayete göre Medusa, Yunan mitolojisinde yeraltı dünyasının dışı canavarı olan üç Gorgon'dan biridir. Yılan başlı Medusa, kendisine bakanları taşa çevirme gücüne sahiptir. O dönemde yapıyı korumak için Gorgon'ın kafalarını ve heykellerini sarnıçta motif olarak kullanmışlar. Başka bir rivayete göre Medusa siyah gözlü uzun saçlı güzel bir kadındır. Zeus'un oğlu Perseus'a aşık olur. Athena'nın da Perseus'a aşık olduğu ve Medusa'yı kıskandığı bilinmektedir. Athena Medusa'nın saçlarını yılanla çevirir ve Medusa'nın baktığı her şey taşa dönüşür. Dayanamayıp aynaya bakan Medusa kendisini taşa çevirir. Medusa neden ters şekilde koyulmuştur diye düşünürseniz rivayete göre baktığı kişilerin taşa dönüşmemesi içindir. Ayrıca Yerebatan Sarnıcındaki suya para atarak dilek dileyen insanları da görebilirsiniz.”

Bu hikâyeyi çok beğenirler ve Yerebatan Sarnıcını gezdikten sonra Göbeklitepe'ye gitmek için şu kodu girerler ‘‘Ş63 GÖBEKLİTEPE’’ Birden kendilerini Göbeklitepe'de bulurlar. Oradaki ses ise şu bilgileri verir:

Bir çiftçi tarlasını traktörüyle sürerken bir cisme takılır ve bir heykel bulur. Bu heykeli Şanlıurfa müzesine götürür. Oradaki çalışanlar ise bunun rastgele bulunan bir şey olduğunu düşünüp fazla bir araştırmada bulunmazlar ve heykeli müzeye koyarlar. Bir süre sonra müzeyi gezen Alman bir arkeolog heykeli görür ve nerede bulduklarını sorar, çalışanlar ise çiftçinin adresini verirler. Alman arkeolog ekibini hazırlayıp izin alarak çalışmalara başlar. Öncelikle insan ve hayvan işlemeli heykeller bulurlar. Yapılan kazıları genişleterek ve ilerleyerek 10 bin yıl öncesine ait olarak ortaya çıkan, ilk ibadethane olarak adlandırılan Göbeklitepe'yi bulurlar. Şanlıurfa'da bulunan ve büyük bir alana sahip olan Göbeklitepe şu anki haliyle ilk ibadethane olarak UNESCO koruma listesine alınmıştır.

Bu hikâyeyi de çok beğenmişler ve evlerine geri dönmüşler. Yerebatan Sarnıcı bölümünü Ceren'in rüyası, Göbeklitepe bölümünü ise Cem'in rüyası olarak ailelerine anlatmışlar. Artık gizemli kutu sayesinde istedikleri her yere giderler. Bu gezilerin rüya değil gerçek olduğu gizemini sadece Cem ve Ceren bilir. Ailelerinin de desteğini alarak gördükleri rüyaları kitap haline getirirler.

Azra SUCU 5-A

TÜRK ÇOCUKLARI

23 Nisan'ı kutluyoruz
Çünkü biz Türk çocuklarıyız
23 Nisan'ı kutluyoruz
Çünkü geleceğe koşuyoruz

Gelirler ülkemize
Tüm dünya çocukları
Hep birlikte el ele
Kutlarız 23 Nisan'ı

Sevinç coşku mutluluk
Doluyor Kalbimize
Bu mutlu gün bizimdir
Kutlayalım hep birlikte

BERRA KAYA

5-A

DAĞ VE BULUT

Bir zamanlar bir köy yakınlarında bir Bulut ve bir Dağ varmış. Bulut ve Dağ iki yakın arkadaşmış fakat bu iki arkadaş sadece yaz aylarında birbirlerini görebiliyorlarmış. Bulut ve Dağ'ı kıskanan bir de Ağaç varmış. Bu Ağaç, Dağ'ın eski arkadaşymış ve çok kibirliymiş. Bu Ağaç 'tan herkes nefret edermiş. Mevsimlerden yine yazmış. Bulut ile Dağ yine buluşmuşlar. Ağaç tabi onları görüp kıskanmış. Bulut, Dağ'a "Benimle evime gelmek ister misin?" diye sormuş. Dağ'da ona "Evet, seninle gelebilirim." demiş. Ağaç bunları duyduktan sonra çıldırmış hemen gitmemeleri için bir plan yapmaya başlamış.

Bir gün daha geçmiş her canlı yeni bir sabaha uyanmış. Bulut ve Dağ'a bir an önce gidecekmiş bu köyden fakat araya katmadıkları bir şey varmış bu Ağaç'ın planıymış. Bu arada bu köye çok az yağmur yağarmış ve köydeki insanlarda bundan çok şikayetçiymiş. Neyse şu plana dönelim. Ağaç'ın planı köydeki insanlara yağmur yağmamasının nedeninin Dağ ve Bulut olduğunu söylemesiymiş. Ağaç bu planı uygulamaya başlamış. Bir köy sakini Ağaç'tan meyve toplamaya gelmiş. Ağaç köy sakinine "Hey! Bu köye niye yağmur yağmıyor biliyor musun?" diye sormuş. Köy sakini ona "Hayır" cevabını vermiş. Ağaç ona "Dağ ve Bulut yüzünden." demiş. Adam meyve toplamayı unutup koşa koşa köye gitmiş. Köy ahalisini toplayıp olan biteni anlatmış. Artık köydeki tüm insanlar Dağ ve Bulut'tan nefret eder olmuş. Bir akşamüstü tüm köylüler ellerinde mızraklarla Dağ ve Bulut'un yanına gitmişler ve ellerindeki mızrakları onlara atmaya başlamışlar. Dağ ve Bulut'un canı çok yanmış.

Ertesi gün tüm eşyalarını toplayıp bu köyden gitmişler. Ağaç uyandığında onları görememiş ve planının onlara zarar verdiğini anlamış. Köy sakinlerine her şeyi anlatmış o günden sonra Ağaç hiç kimseye karşı kibirli davranmamış fakat Dağ ve Bulut bir daha bu köye gelmemiş.

DERİN DENİZ 5-A

KAHRAMANIMSIN ATAM

Bizi özgürlüğe kavuşturan
Sarı saçlı, mavi gözlüydü
Saçları özgürlük, gözleri gökyüzüydü
Kahramanımsın Atam.

Cesurca savaştın,
Bıkmadan, usanmadan
Koştun hiç durmadan
Kahramanımsın Atam.

Şükürler olsun,
Gömleğinin cebindeki
O köstekli saate
Kahramanımsın Atam.

Bugün bir kadın, bir erkeğe eşit ise
Bil ki senin sayende.
Şu an bu ülke hürriyet sahibi ise
Bil ki senin sayende,
Kahramanımsın Atam.

Sen armağan ettin.
Bu koskoca yurdu
Cumhuriyeti, bağımsızlığı
Sana borçluyuz Atam.

Eda AKTEMUR
8/F

KIBIRLI KEDI

Günün birinde bir kedi varmış. Bu kedi gerçekten kibirli bir kediymiş. Onların yanında yaşayan bir de fare varmış. Tahmin edeceğiniz gibi kedi fareden hiç hoşlanmazmış. Kedi, fareyle sürekli dalga geçer, onu sürekli küçümsermiş. Kendini her zaman fareden üstün görmüş. Hep kendinin sevildiğini düşünürmüş. Fare artık bu durumu normal karşılamış çünkü artık bu duruma alıştığını hissediyormuş. Fare, hep yalnız yaşadığı için kediyi kıskanmıyor değilmiş. Fare hep yemeklerini tek başına yer oyunlarını tek başına oynarmış. Bir gün kedinin ailesi iş seyahatine gitmiş ve oradan geri dönmemişler. Kedi aynı fare gibi kendini hep yalnız hissetmiş, aynı fare gibi yemeklerini yalnız yemiş, oyununu yalnız oynamış.

Yaklaşık iki buçuk ay sonra bir anda evin kapısı açılmış, kedi ailesinin geldiğini düşünüp çok heyecanlı bir şekilde kapıya doğru yönelmiş. O anda kapıdan gözüne hiç tanıdık gelmeyen adamlar içeri girmiş, bir anda tüm eşyaları toplamaya başlamışlar, kedi hiçbir şey anlamamış. Kedinin ailesi birkaç gün sonra eve gelmiş ve kediyi görmemişler bile. Kedi o anda artık yalnız kaldığını anlamış. Sonra farenin aklına bir fikir gelmiş, bu fikir her zaman onunla dalga geçen kediyeye iyi bir ders vermekmiş. Fare kediyeye dalga geçmiş ve kedinin ona yaşattıklarını anlaması için ona çok üzülerek de olsa kırıcı sözler söylemiş. Sonra uzun bir süre ortalığı sessizlik kaplamış. Kedi kendini o kadar kötü hissetmiş ki son çareyi bir dilim peynir alıp fareden özür dilemekte bulmuş. O gün fare kediyeye her şeyi anlatmış ve bu yaptıklarının ona bir ders vermek amaçlı olduğunu söylemiş.

O günden sonra kediyeye fare sıkı birer dost olarak yaşamışlar. Kibir sonunda kediyeye bile özür diletirdiyse bu sayfayı okuyan kişiye bir ders vermesi dileğiyle...

İDİL DENİZ KIBIÇ 5/A

MUTLULUK

Biz de tanımını hep bir şeye karşı duyulan sevinç duygusu olarak öğrettiler peki nedir gerçek mutluluk? Zihnimizde somutlaştırılabilir miyiz bu duyguyu?

Bütün insanlar birbirinden farklıdır. Bu da mutluluğun tanımını nesnellikten çıkartmaz mı? Kimisi için paradır mutluluk, kimisi için küçük bir oyuncak. Siz hiç kendinize sordunuz mu? Ne elde edersem ne yaparsam mutlu olurum diye. Sorun, ilk adımınız kendinize olsun. Kendinizi bir başkasından önce düşünmeniz bencillik değildir. Bir insan kendisine saygı göstermedikçe bir başkasına gösteremez. Başkasını mutlu etmeye çalışmadan kendini mutlu et. Ben çok gördüm içi kan ağlarken arkadaşını mutlu etmeye çalışanı, kendisi bile inanmaz karşındakine söylediği yalana. İlk önce kendi mutluluk kaynağını bul, bul ki etrafına renk saçsın. İnsanlar sadece senin mutluluğunu, sevincini, görünce bile mutlu olabilsin. Mesela birini görünce gülümse. Sadece bir gülümseme ama ona dertlerini geçici surede olsa unutturur ya da bir oyun oynadığında kazanmak için oynama, eğlenmek için oyna bir süre sonra o gün aklına geldiğinde kazanıp kaybettiğini değil, eğlenip eğlenmediğini hatırlayacaksın o gün eğlendiğin zaman değerli olacak. Tabi kaybınız olarsa daha fazla çabalayın ama asla eğlenmekten vazgeçmeyin. Çünkü eğlenmediğiniz her an size geri dönmeyecek ama eğlendiniz her an size bir tebessüm bırakacak. İşte mutlu olmak bu kadar kolay aslında bütün mesele sadece karşımızdakini değil, kendimizi de mutlu etmemizdir. Elbet de yeri gelecek üzülecek, ağlanacağız. Ağlayın üzüntünüzü içinize atmayın, dışarı vurun. Herkes güçsüz desin boş verin çünkü asıl güç, sizi engelleyecek olanın üstesinden gelebilmektir.

Düşünün, cepleriniz taş dolu düştünüz. O taşları atın, atın ki kolayca kalkabilesiniz. Üzülün ama tüm hayatınızı cehenneme çevirmeyin, hayatımız kısa her şeye rağmen mutlu yaşayacağım deyin. Böyle düşünürseniz zaten mutluluğun kapıları size daima açık olur.

Defne Duru ÇELİK

8/F

ZAMAN

“Zaman” sözcüğü ne garip değil mi? Duyduğumda bile beni strese sokar. Bazılarına böyle olmaz tabii, belki de onlar zamanın ne olduğunu anlamamış ya da insan için önemini fark edememişlerdir.

Tanıştırayım kendisi meşhur zaman, sessiz bir testere gibidir siz ne olduğunu anlamadan canınızı yakar. Bazı acıların sebebidir kendisi ama tüm olumsuzlukların sebebi değildir zaman. Bizim de payımız vardır, zamanı yönetebiliriz ama bunun için çabalamamız gerekir. Aslında yapabilirsek en azından denesek zamanın mutluluk da verebileceğini bunun için çabalamak ve sabretmek gerektiğini anlarız. Bir dağın zirvesine çıkabilmek zorlu bir mücadele gerektirir ve tüm zorluklara göğüs gerip sabretmeliyiz ki karşılığında bize mutluluk verilsin.

Zaman paha biçilmez bir değere sahiptir. Aslında onu değerli yapan geri alınamayacak olması değil midir? Zaman geçip gider ama arkasında bir pişmanlık veya acı bırakır fakat en önemlisi bir tecrübe de bırakır. İnsan kendisi için kötü sonuçlanan bir şeyi bir daha yapmaz çünkü yanlış olduğunu öğrenir, ders çıkarır. Bizler hata yaptıkça gelişiriz. Edison, ampülü icat ederken doğru maddeyi bulabilmek için binlerce deneme yapmıştı fakat her yanlışında bir maddeyi daha elemiş ve hedefi bir adım daha yaklaşmıştı. Binlerce yanlışına rağmen sabretti, çabaladı ve pes etmedi. Zaman yeri gelir canımızı acıtır fakat bize bir şeyler de katar. Şöyle ki zaman bir şey yapmıyor sadece akıp gidiyor ama biz insanlar hiçbir şeyin tadını zamanında çıkaramıyoruz. Soruyorum size biz ki kışın yazı, yazın kışı özlemiyor muyuz? Ya da küçükken hemen büyümek, yaşlandığımızda ise gençliğimize dönmek. Neden anın tadını çıkartmıyoruz ki sonra tüm suçlu zaman oluyor. Sen anda kal, zaman zaten sana dokunamaz ki.

Evet, göz açıp kapayıncaya kadar geçer zaman ama bu zaman zarfında senin ne yaptığındır önemli olan. Kaç yaşında olursan ol, yapmak istediğin şeyi erteleme. Şu bitsin, şu geçsin, şu olsun, sonra deme çünkü bir daha zamanı geriye döndüremeyeceksin. Bir söz var belki bilirsiniz **“Dün tarih oldu, yarın bir bilmece, bugün ise sana verilen bir hediyedir.”** bu hediyein kıymetini bilin çünkü zaman acımasızdır. Gözünüzün yaşına bakmaz, akıp gider onu durduramazsınız. Ama geçip gitmese dursaydı yaralarımız nasıl iyileştirecek ki nasıl kabuk tutacaktı. Zaman insanın yaralarının ilacıdır.

Defne Duru ÇELİK 8/F

TÜRKLERİN DİRENİŞİ

Türkler ne kadar korkusuz!
Dört yıl boyunca
Bu topraklar kan ile sulandı,
Kefensiz şehitler yatırıldı.

Tüfek yok, süngü var,
Asker az, umut çok,
Askerler şehit oluyor,
Çocuklar ve kadınlar cepheye koşuyor.

Türklerin tarihinde,
Cesaret var, mertlik var
Ama umutsuzluk ve korku yok.
Sadece inanış ve ülke için,
Şehit olmak var.

Ayşe Aylin KIZILTAN

5-A

MÜZİK

Duygu ve düşünceler bir şarkının içinde.

Belki bir sürü farklı şarkı içinde.

Kendimizi buluruz şarkıların içinde.

Belki bir dünya buluruz içinde.

Belki kendimiz yaratırız bu dünyayı;

Belki de doğadan buluruz,

Herkes farklı yerde arar.

Sende ara kendi müziğini,

Belki de kendi içinde bulursun

ELA ÖZTÜRK 5/B

İBN-İ SİNA

Bir şişe mürekkep bir külçe
altından hayırlıdır.

**“Aletlerin en faydalısı
kalemdir”**

İbn-i Sina